

baretta

magazine

NUMMER 18 • NOVEMBER 2022





Foto: Terje Olsen

Hösten – ett kompakt mörker eller en härlig färgexplosion

Ja, nu är den här på riktigt. Den omdebatterade årstiden. Man hör ofta kommentarer om hur dystert den är och att många får problem med både sin energi och sitt humör.

Jag själv hör till den sorten som tycker mycket om hösten. Det rappa och snabba tempot som är på både våren och framför allt på sommaren gör mig lite stressad över att inte hinna med allt jag vill. På hösten är energin och framför allt lugnet väldigt gott. Det finns tid till eftertanke och vila. Därmed inte sagt att man får mindre gjort, kanske gör man det lite mer noggrant eftersom man nu har ro i kroppen?

Färgprakten på träden kan ni motstå den? Naturen blir verkligen till ett fantastiskt skådespel. I år har den röda färgen nästan uteblivit på en del träd. Och de som kan sin biologi vet säkert att det är för att vi inte har haft någon frost och kallgrader som krävs för att den röda färgen ska dyka upp.

Hör ni till de som gärna läser en bok? Då är väl hösten perfekt, eller hur? I detta nummer kommer ni att få tips på både serier och böcker som är läsvärda (och sevärda förstås.) Den streamade delen av våra liv har ökat mycket, numera kan man ju se de flesta program när man vill, istället för när tv-bolagen vill. Är det förresten några av er som kommer ihåg när man programmerade videon för att spela in program som man inte kunde se? Det var tider det.

Samtidigt har ni ju att göra en rejäl stund med att tugga er igenom detta nummer. Förutom att ni får se ett potpurri av höstbilder kommer vi att bjuda er på mycket mer. Terje kommer som vanligt att visa en drönarbild och självklart kommer vi att skriva om musik. Vi har bokat av några konserter som exempelvis Miss Li, Tribute to Dire Straits, Kat Riggins och Deep Purple. Vi har träffat tidigare kanotisten Per Steen och fotografen Morgan Torger samt att vi minns tillbaka till ett besök hos bröderna Hjalmarsson.

Så håll till godo – skingra höstmörkret med hjälp av detta nummer av Baretta Magazine.

Maria Olsen

Redaktör

Omslagsbild: Tony Berg

baretta
magazine



Ansvarig utgivare & webbandsvarig

Maria Olsen

maria.olsen4@gmail.com

Instagram: mariasklick

Redaktör & layout

Tony Berg

tony@tonyberg.com

Instagram: tonyberg64

Redaktör & webbandsvarig

Terje Olsen

grappa59@gmail.com

Instagram: grappa59

Hemsida

barettamagazine.com

Instagram

barettamagazine

Medarbetare

Maria Olsen

Arbetar med webb och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt.

Är medlem i Tilt Photogroup.

Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder.

Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst. Är medlem i Tilt Photogroup. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i fyra utgivna fotoböcker.

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska AB och har genom åren hunnit med att ge ut sju böcker och medverka i ytterligare ett tiotal. Är i Tilt Photogroup. Senast utgivna bok är en fotobok fylld med bilder av Åmålsfotografen Henry Stake.

Lennart "Kral" Andersson

Före detta fotbollstränare med förlutet som assisterande förbundskapten i Sierra Leone, tränare i Brage, IK Oddevold, Ljungskile SK och en rad andra klubbar.

Klas Kilberg

En sann musikalskare som recenserar nya skivor för Baretta. Han har tidigare haft programmet Metalldetektorn i Radio 45. Kan allt vänta att veta om rock enligt honom själv.

Anders Nilsson

Motorentusiast baserad i Arvika. Hängiven Motorsports- och naturfotograf som vunnit många utmärkelser för sin fantastiska bilder.

Även en av personerna bakom Åmåls Fotofest under de första tio åren.

Göran Karlsson

Fotograf och hi-fi-entusiast som i detta nummer visar lite bilder ur sitt fantastiska bildarkiv.

Alla inblandade skribenter och fotografer gör detta utan ersättning. Magasinet har inga inkomster, eller utgifter, utan baseras helt på ideella krafter.



Per Steen 18



Deep Purple 54



Morgan Torger 28



Dire Straits tribute 62



Nya drycker 44



Skivrecensioner 64



Sadio Mané 52



Göran Karlsson 86

Folke och Rune Hjalmarsson i samtal
med Lena Landberg och Pelle Eklund
hösten 2015 vid en del av brödernas
motorcykelsamling på deras gård
i Vartofta-Åsaka.
Foto: Anders Nilsson



Bröderna Hjalmarsson

Ett stycke svensk motorhistoria



Stora bilden: Den Indian Chief Roadmaster från 1953 som bröderna Hjalmarssons köpte från Venezuela via en radannons i en motorcykeltidning.

Foto: Tony Berg

Övre bilden nedan: Till vänster en engelsk Ariel Sloper från 1931, till höger om den en belgisk FN från 1948. Nedre bilden: En fyrcylindrig motor på en dansk Nimbus "Kakelugnsrör" från 1924.

Foto: Anders Nilsson



I slutet av september 2013 hade jag och Olov Holm ynnesten att vara gäster hemma hos bröderna Hjalmarsson på deras gård utanför Vartofta. Där fick vi uppleva en fantastisk samling motorcyklar som nu är ett minne blott. Till slut tog ålder ut sin rätt. Idag är den ene brodern bortgången och den andre orkade inte fortsätta själv, så denna höst har samlingen sålts på auktion.

Ibland har man turen att stöta på personer och hitta platser som ger mycket energi. Jag och Olov Holm

har ett par resor genom åren med bil- eller motorcykelutställningar i sikte. Vi var nere hos Pelle Eklund en söndag i slutet av september 2013. Vi hade varit runt till ett par ställen när Pelle kom på att vi kanske kunde åka till bröderna Folke och Rune Hjalmarsson som han kände. De höll sig för det mesta på sin kant men dagen innan hade det varit kulturlördag i Falköping med omnejd, så de hade haft öppet hus på sin samling. Efter ett samtal fick Pelle ok att ta med sig mig och Olov till deras gård i Vartofta-Åsaka.

Två gamla bröder som visade sig ha en av de mest fantastiska mc-samlingar jag någonsin upplevt.



Lägg därtill ett gäng gamla bilar, traktorer och andra maskiner så förstår man att det var en ren oas för älskare av gamla fordon, med betoning på motor yklar.

Vi förstod redan när vi svängde in på gården att det var något extra. Vi möttes först av en rad av gamla traktorer ute på gården, en riktigt gammal Lincoln Continental i nyskick. Bredvid den stod en knall-orange Indian Chief Roadmaster från 1953. Den hade bröderna hittat på en annons i en amerikansk motorcykeltidning. Säljaren fanns i Sydamerika, närmare bestämt i Venezuela. Det fanns inga bilder

i annonsen utan bara några rader text, men det räckte. Bröderna slog till och köpte motorcykeln. När den så småningom anlände till Vartofta kom den i delar i en stor låda. När vi såg den på gården såg den fantastiskt bra ut, rena utställningsskicket. När den såldes på auktion nyligen gick den för 466 000 kronor.

Vi stannade hos bröderna några timmar och de berättade gladeligen om den ena motorcykeln efter den andra. Ibland fick vi även storyn om hur de fått tag på den och köpt den. Det var långa rader av motorcyklar i den ena byggnaden efter den andra.

Stora bilden: En Henderson, modell De Lux, USA från 1923 med en 1300 cc, 4-cylindrig sidventils 4-taktsmotor och Corbin hastighetsmätare samt sökarlykta. Denna motorcykel drog in 855 000 kronor på auktionen.

Övre bilden nedan: En Harley-Davidson JD/JDH från 1929.

Nedre bilden: En tysk Hercules Wankel W2000 från 1974.

Foto: Tony Berg



Kameran jobbade flitigt och jag fick med mig en del bilder från besöket.

Ett par år senare var det planerat ett nytt besök med vår fotogrupp Tilt, men dagen var fylld av utflyktsmål, återigen med Pelle Eklund som guide. För min del tog utflykten slut en bit in på eftermiddagen då jag hade biljetter till en konsert med Blackberry Smoke i Göteborg samma kväll. De övriga i Tilt fortsatte och hamnade hos bröderna Hjarlmarsson. Anders Nilsson, som är en inbiten bil- och motorcykelälskare med ett stort kunnande verkade i det närmaste nyfärlst när jag pratade med honom dagen efter.

De andra utflyktsmålen under den resan bleknade i jämförelse för Anders. Vi har sedan dess diskuterat lite om bröderna och strax före pandemin hade vi tänkt oss en ny resa ned, men det blev inget av den. Sedan fick vi höra i höstas att den ene brodern, Rune, hade gått bort och att Folke bestämt sig för att samlingen skulle säljas. Det skedde i början av november och i samma veva tackade Folke för sig och somnade in.

Men vilka var bröderna Hjarlmarsson? 1870 hade deras farfar, Gustav Jonsson, och hans Lovisa kommit till Vartofta gård där han anställdes som



snickare. De fick sex barn och livet rullade på. Efter 25 år som snickare (statare) på gården erbjuds han att bli torpare på Hulegården. Det var ett sjudagars-torp vilket innebar att han i utbyte skulle tillhandahålla vuxen arbetskraft sju dagar i veckan året runt. Tufft, inte många som skulle klara det idag. Efter 20 år på det torpet fick han frågan av Vartofta gårds ägare om han ville köpa ut gården och bli sin egen markägare. Det vill han och 1916 blir Gustav egen markägare

När det är dags för nästa generation tar hans yngste son, Hjalmar, över gården. Han följer också familjens tidigare tradition att ta sin fars förnamn som efter-

namn, så han blir Hjalmar Gustavsson. Så fortsatte sedan traditionen. Hjalmar träffade Gunhild och de fick fyra söner. Den äldste, Linnar, blev åkeriägare, Ingemar blev lantbrukare och skogsentreprenör. Sedan kom det två sladdbarn, tvillingarna Folke och Rune. Alla fyra barnen tar efternamnet Hjalmarsson, efter sin far Hjalmar Gustavsson.

Tvillingbröderna växer upp och jobbar på gården som sedan blir deras. De lägger många timmars arbete på att utveckla och expandera sin gård. Det byggs en ny ladugård, de har ett 50-tal kor och lite andra djur. Rune engagerar sig i hembygdsföreningen

Stora bilden: En av lokalerna på bröderna Hjalmarssons gård som var fylld med motorcyklar, många av dem väldigt sällsynta.

Foto: Anders Nilsson

Övre bilden nedan: En 1920 års Harley-Davidson Sport.

Nedre bilden: En 1946 års Harley-Davidson, modell U med sidovagn.

Foto: Tony Berg



där han var ordförande i 27 år. Folke å sin sida var ordförande i Falbygdens Motorcykelveteraner, FMCV, från föreningens start 1989 fram till sin död 2022. Imponerande. Han var även ordförande i sin vägsamfällighetsförening och engagerad både inom den kommunala och landstingspolitiken.

Båda bröderna har dock ett stort gemensamt motorintresse. Även om det är sin motorcykelsamling de kanske var mest kända för var intresset stort även för gamla traktorer och bilar. I början kommer kunskaperna ofta från tidskrifter, böcker och facktidningar. Bröderna fick med åren en allt bredare

kunskap inom bara om det som har med motorer att göra utan även rent allmänt. Tyngdpunkten på intresset ligger ändå på jordbruksmaskiner, bilar, mopeder och motorcyklar.

Intresset för tvåhjulringar föds kanske 17 september 1958 då bröderna blir 15 år. Deras presenter står ute på gården och väntar. varsin röd Puch Florida. Dessa fanns kvar i samlingen ända till slutet.

När bröderna är 37 år gamla gör de första inköpet till vad som kom att bli denna fantastiska motorcykelsamling. Trots att bröderna har fullt upp med sitt jordbruk så hinner de få lite tid över till sin motorhobby.



Samlingen växer stadigt med åren. De skapade möjligheter att göra inköpen genom ett idogt arbete på gården. Det handlade inte om att skapa en dyr samling utan att samla på motorcyklar som de gillade. Sedan har det visat sig att herrarna hade bra smak och ett öga för fynd.

Det handlade om att kunna njuta av att titta på, och köra sina älskade motorcyklar. Men som allting har även berättelsen om bröderna Folke och Rune Hjalmarsson ett slut. Tidigare i år gick Rune bort. Hans bror bestämde sig för att det var dags att avyttra motorcykelsamlingen, utan sin bror var det inte

mycket till glädje för honom. Det märks också tydligt hur nära bröderna stod varandra. I ungefär samma veva som samlingen såldes på auktion i början av november gjorde Rune sin tvillingbror sällskap. Därmed var också sagan om bröderna Hjalmarsson och deras fantastiska motorsamling slut. Vi som fick chansen att uppleva den kan skatta oss lyckliga.

Att det fanns ett stort värde i samlingen, inte bara för bröderna Hjalmarsson utan även i realiteten märks inte minst om man tittar lite närmare på resultatet av auktionen på motorcykelsamlingen. Totalt under sex



Ovan den slitna bensintanken på en 1969 års Harley-Davidson/Aermacchi, före detta racingmotorcykel byggd i USA och trimmad i Italien. På motstående sida är Terje Olsen i full gång med att dokumentera samlingen. I bakgrunden bröderna Hjarlmarsson.

Foto: Anders Nilsson

dagars auktion drogs det in 20 639 300 kronor. Den dyraste motorcykeln var en Harley Davidson JDH från 1928 med sidovagn. Den gick för 1 105 000 kronor. Ytterligare en mc drog in över en miljon, det var en Indian Four från 1940 som slutade på 1 015 000 kronor.

En annan motorcykel, en amerikansk Pope från åren runt 1916, som trots att den låg nedplockad i lådor och var under en pågående renovering ändå lockade köparna att öppna plånboken. 418 000 kronor gick den för.

Ett par rostiga skärmar som passar till en Indian

Scout från åren 1920-1923 gick för 51 000 kronor. En motor till en Indian Chief 1923 drog in 150 000 kronor. En gasdriven rostig framlampa, Old Sol 8" inbringade 31 000 kronor.

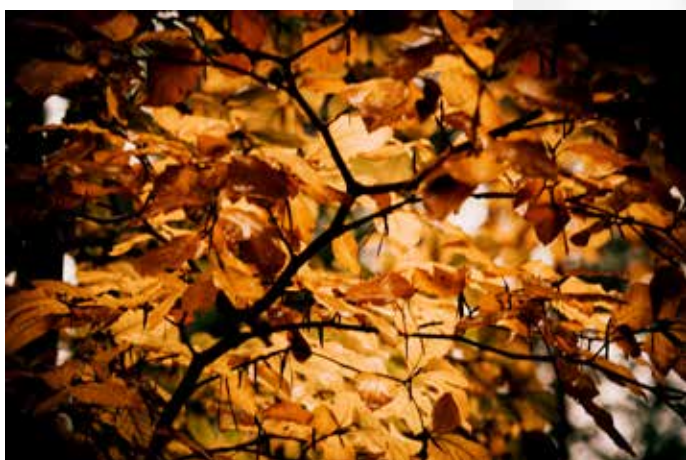
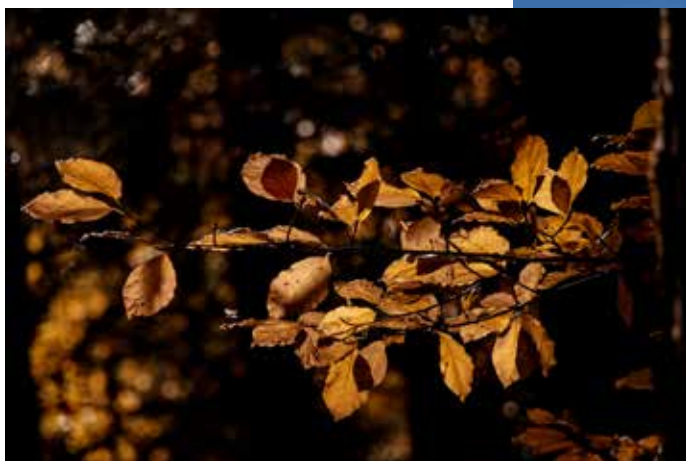
Det är i sig inte konstigt att många av motorcyklarna och vissa delar drog in mycket pengar. Fler av de mc som fanns i samlingen är väldigt sällsynta och svåra att få tag på, därav det höga priset när de väl letade sig ut på marknaden. Det säger också en del om vilket öga för bra motorcyklar bröderna Folke och Rune Hjarlmarsson hade.

Tony Berg











Per Steen

Åmåls Kanotförening har fostrat flera framgångsrika paddlare genom åren. Anna-Lisa Nilsson paddlade i OS och VM, Marita Skog följde efter och var med i Montreal-OS. Per Steen var Sveriges stora påläggskalv med ett antal SM-tecken och deltagande i NM och VM och blev även utsedd till årets kanotist i Sverige 1976. Han var även med i satsningen inför OS i Moskva 1980, men skador och motivation satte stopp för det.





Marita Skog och Per Steen tillhörde Sverigetoppen i kanot i mitten av 1970-talet. Marita slutade efter OS i Montreal 1976, Per fortsatte fram till slutet på årtioendet.

Foto: Privat

Per Steens intresse för att paddla kanot föddes i slutet av 1960-talet. Storebror Jan Steen hade börjat paddla lite tidigare och när Per var åtta år gammal 1968 följde han med storebror till kanothuset som då var beläget på Örnäs alldeles intill Åsi-verken. Något år senare behövde varvet mer yta för att bygga ut då inhystes Åmåls Kanotförening temporärt i Örnäsrestaurangen under tiden att bygget av det nya kanothuset pågick vid Näsvisen. I början av 1970-talet kunde föreningen flytta in i sitt nya klubbhus.

– Jag följde mest med för skojs skull, men fick prova på en kanot och sedan var jag fast, säger Per.

Bröderna hade provat, och höll även på med flera olika sporter ivrigt påhejade av pappa Rune Steen. Fotboll och skidor var några av de andra sporterna de höll på med. Jan kom att utvecklas till en träningsnarkoman och tränade mycket under hela sin karriär oavsett sport. Per var kanske den som hade lite mer talang, men även han lade mycket tid på träning, gärna styrketräning och skidor på vintern och många timmar i kanoten på sommaren.

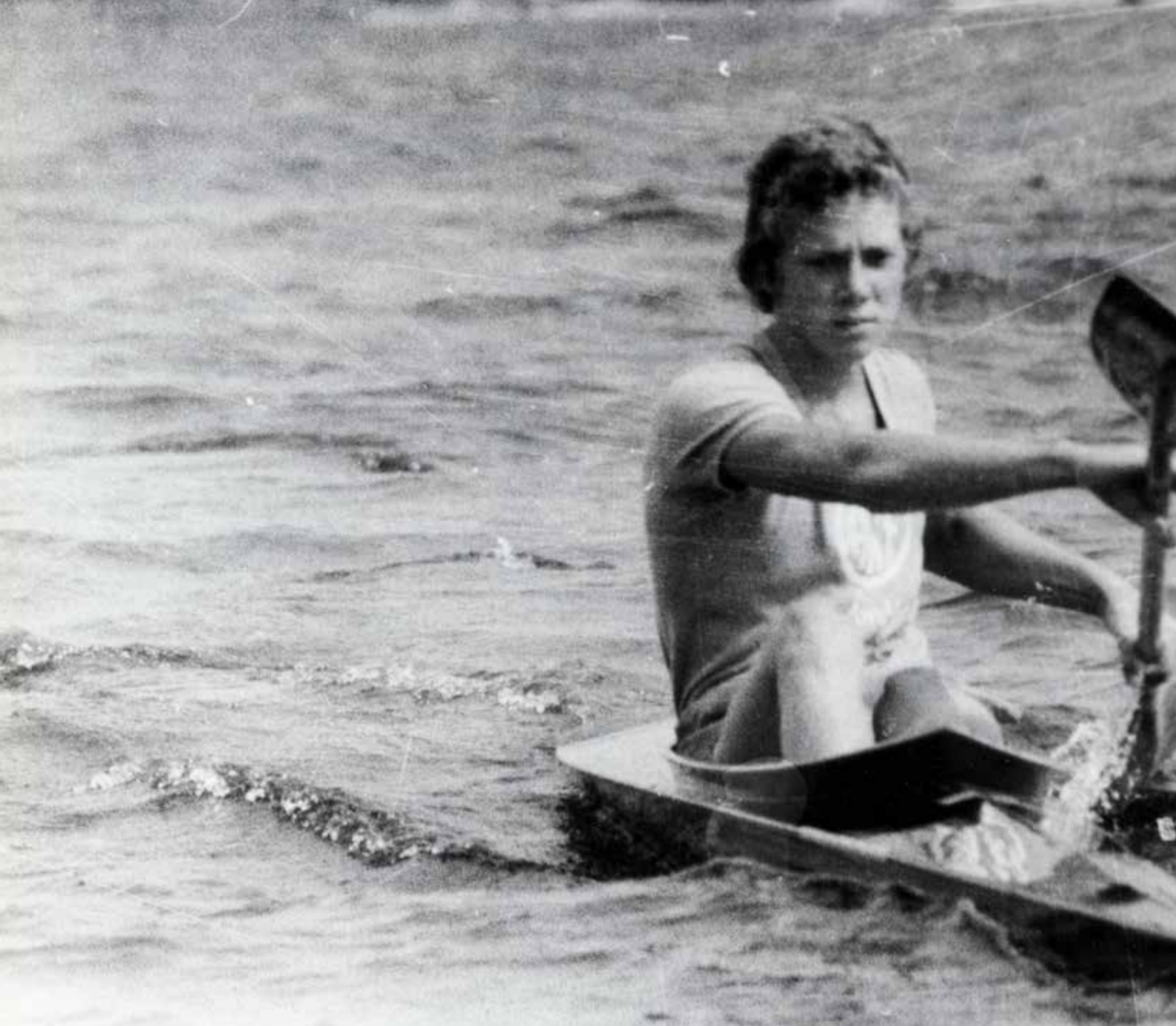
Båda var mycket lovande inom längdskidåkning men såg det mest som ett bra träningsalternativ till kanoten under vinterhalvåret.

1972 hade Per Steen börjat satsa

lite mer allvarligt på kanotingen. Han var med och tävlade i SM för yngre pojkar. Han tävlade i klassen K1 200 meter och det var nog ingen som på förhand räknat med att grabben från Åmål skulle göra något större väsen av sig, men ingen hade berättat detta för Per Steen, så han gav allt. Det räckte till ett silver.

Han fortsatte att ligga långt framme i resultatlistorna i de klasser han tävlade i. Per blev tvåa i 70-åradens riksfinal i Köping 1974. I K1 200 meter pågick kampen om guldmedaljen ända fram till mållinjen men där fick Per se sig slagen av Bengt Andersson, Karlstads Paddelklubb med





0.4 sekunder, närmaste konkurrent var flera sekunder efter toppduon.

Per Steen, Marita Skog och Sven-Erik Svensson höll sig väl framme i många ungdomstävlingar under första halvan av 1970-talet.

När ungdoms-SM i kanot avgjorde 1975 var Per Steen och Sven-Erik Svensson representanter för Åmåls Kanotförening. De flesta motståndarna i finalerna var ett år äldre, men det var ingenting som störde Per Steen.

Det började med K1 2 500 meter. 60 kanotister kom till start och det blev en rörig start. Per Steen låg en bra bit ned i inledningen av loppet. Karlstads Per-Arne Bengtsson tog tidigt ledningen. Vid vändningen

blev både Bengtsson och Steen trängda och tappade rytmen en aning, men båda kom tillbaka starkt. Redan med 1 000 meter kvar förändrades loppet till en spurtstrid där Per Steen till slut var den bästa och bröt mållinjen först med Per-Arne Bengtsson på andra plats.

Därefter fortsatte Per Steen med att även vinna K1 500 meter.

Några veckor senare var det dags för Nordiska Mästerskapen för ungdomar. Där fortsatte framgångarna. Per Steen blev nordisk ungdomsmästare på K1 500 meter, något han sedan följde upp med en bronsmedalj på K1 2 500 meter.

Samma sommar gick han till final i

Junior-SM och blev trea i K1 500 meter. I K2 5000 meter ställde han upp tillsammans med klubbkamraten Sven-Erik Svensson. Det såg länge bra ut för duon men i andra vändningen de trängda och halkade ned till en femte plats.

Avslutningen av loppet var magnifik från Åmålsborna som paddlade upp sig till en silvermedalj. De upprepade sedan placeringen i K2 500 meter.

Samma år hann Per även med att åka på landslagsläger i Arvika samt Ungdoms-NM som avgjordes i Oslo.

1976 var han junior och ställde åter upp i Junior-SM och förbättrade resultaten från föregående



*Per Steen 1976, året
då han blev utsedd
till årets kanotist i Sverige.
Foto: Privat*

år. I JSM vann han både K1 500 meter och K1 5 000 meter. De segrarna innebar också att han fick åka till Tammerfors i Finland och tävla i Nordiska Junior-mästerskapen. Där gick det också bra för Åmålssonen. Han tog guld i K1 5 000 meter samt i K2 5 000 meter tillsammans med Tomas Olsson från Bråviken.

När SM för seniorer sedan skulle avgöras i Hofors fick Per Steen dispens för att vara med och tävla. Han överraskade stort och tog sig till final i K1 500 meter där han slutade på en femte plats. Lovorden östes över den talangfulle ynglingen från Åmål. Denna sommar slutade han skolan och bestämde sig för att

ta ett sabbatsår för att satsa på att utvecklas än mer som kanotist.

Säsongen 1976 var riktigt framgångsrik för Per Steen och det uppmärksammades också från förbundshåll. Han var den förste kanotisten i Sverige att utses till "Årets kanotist", en utmärkelse han tog framför alla seniorer i Sverige, inte illa. Priset delades ut på Svenska Kanotförbundets årsmöte och det var tidningen Dagens Nyheter som stod bakom instiftandet av priset. Vid utdelningen fick Per Steen mottaga 1 000 kronor och DN:s Gulduggla. En del av motiveringen var att han var ett stort löfte som åter kan komma att föra fram svensk

kanotsport i rampljuset, inga dåliga superlativ.

Framgångarna innebar också att han blev uttagen till Junior-EM i franska Vichy i juli 1977.

För att bli så bra som möjligt inför Junior-EM tränade han mycket under vintern och var ute och paddlade så fort det gick att sätta i kanoten i Vänerns kalla vatten. I början hade isen precis börjat spricka upp inne i Näsvisen, men längre ut var det öppet, så det bara att kryssa ut bland isflaken och använda paddeln till att skjuva undan de som låg i vägen. När isen inte tillät träning i kanot tillbringades träningstiden antingen i skidspåret eller inom hus med träningscykel



och vikter. Redan i mars 1977 samlades både ungdoms- och juniorlandslagen i Harsa utanför Järvsö för ett fyra dagar långt träningsläger som sedan följdes upp några veckor senare av ett nytt läger i Hofors som var dåvarande förbundskaptenen, Lasse "Snickar-Lasse" Anderssons hemort.

Snickar-Lasse var då nyutnämnd förbundskapten för kanotisterna och han en central roll i arbetet med att få de svenska kanotisterna att få en kvalitativt bättre träning och även ett mer planerat träningsupplägg.

Per och brodern Jan funderade under den snörika våren på att ta en resa till Italien på egen bekostnad för att tidigare träning

i sina kanoter. Innan de hann boka några biljetter till Italien kom våren, därmed försvann också alla planer på Italien.

Tävlingssäsongen hemma i Sverige startade på allvar i maj i Kungsör. Därefter blev det ytterligare tio tävlingar innan det var dags att resa till Vichy i Frankrike för EM i juli. En av de tävlingarna var i engelska Nottingham där många av de kommande konkurrenterna i EM fanns på plats.

Nu blev JEM inte riktigt vad han tänkt sig. I uttagningstävlingarna till mästerskapet blev Per slagen i K1 av sin störste konkurrent i Sverige, Jens Nordkvist från Stockholm. Så det blev inget JEM i K1 för Per

Steen, däremot fick han paddla K2 500 meter tillsammans med Nordkvist. De båda fanns även med i Sveriges K4 på 500 meter tillsammans med Tore Carnerud och Per Lundh.

Resultaten blev dock inte så mycket att skriva hem om, så det var bara att ta nya tag efter mästerskapet. Det gjordes tillsammans med övriga ungdomslandslaget på ett två veckor långt läger i Katrineholm. Efter lägret fick Per Steen och Jens Nordkvist åka till danska Århus för att tävla i Nordiska Mästerskapen för senior. Återigen körde de tillsammans i K2 på 500 meter. Duon gjorde ett bra lopp och slutade på en bronsplats.



De båda var också med i K4an med Carnerud och Lundh och tog silver på 11 000 meter. Trots missen i JEM imponerade Per ändå på förbundskaptenen och fick åka med till VM i Sofia, Bulgarien.

– Junior-EM var målet inför säsongen, så VM blev en bonus jag inte räknat med, en riktigt rolig överraskning, säger Per Steen.

I Sofia var han med i den svenska K4an och tävlade på 500, 1 000 respektive 10 000 meter. Det började lovande, men det svenska laget missade finalen på samtliga tre distanser.

– Vi hade tävlat och tränat ganska mycket under våren och var slitna när vi kom till VM. Det gick bra i

försöksheaten men i semifinalen märkte vi att kraften inte fanns till att ge det där lilla extra.

Åren efter genombrottet i Ungdoms-SM ökade Per på träningsdosen rejält. När han inte var ute och tävlade eller gick i skolan tränade han minst två gånger om dagen. I början bestämde han själv hur han skulle träna, men när han kom med i landslaget var förbundskaptenen "Snickar-Lasse" med och gjorde planeringen. "Snickar-Lasse" hade många goda ord att säga om Per som i media ofta kallades för den Nye Snickar-Lasse.

– Jag tror att Per har ett perfekt psyke. Han är lugn och harmonisk

och de som säger att han i mångt och mycket liknar Ingemar Stenmark har rätt. Han har också en mycket fin syreupptagningsförmåga, vilket inte minst inom kanotsporten är mycket viktigt. Detta med syreupptagningsförmågan framgår av hans resultat i skidspåren, som för övrigt är en sport som fint kompletterar kanotsporten, sade "Snickar-Lasse" 1978.

Per Steen hade då hunnit med att vinna åtta SM-tecken och sex nordiska mästerskap och en fjärdeplats i EM. Det var nog för att han skulle bli uttagen i landslaget och även togs ut som en OS-kandidat av "Snickar Lasse".

– Jag kommer ihåg att det

Till höger en Åmålskvartett unga paddlare. Från vänster: Mats Andersson, Per Steen, Jan Steen och Janne Eriksson.
Nedan: Per Steen i gul jacka med den svenska K4an i Europamästerskapen för juniorer i franska Vichy.
Längst ned: Per Steen i den svenska K4an i VM i Posnan.
Foto: Privat



kändes riktigt stort att bli uttagen som OS-kandidat. Det talades också om att det skulle komma pengar från OS-kommittén för att vi skulle kunna göra en bättre sanning inför mästerskapet, men några pengar kom det aldrig, säger Per.

1977 hade Per i snitt paddlat tolv mil i veckan, förutom all annan träning. Dosen ökades hela tiden och han började känna att det var lite mycket både mentalt och fysiskt. Värst var ändå den fysiska biten.

– Jag kände mig lite sliten och hade fått problem med ryggen, något som inte är bra för en kanotist. Men OS i Moskva hägrade

så det var bara att bita ihop.

När det gällde träningsdosen tränade de svenska paddlarna lika mycket som de från öststaterna, men ändå kom man aldrig riktigt nära när det gällde resultaten. På frågan om Per tror att dopingen spelade någon roll under denna period fick jag inget svar av Per Steen.

Men personligen kan man ha sina misstankar, med facit i hand har det ju visat sig att många öststats-idrottare dopades eller dopade sig själva systematiskt under denna period. Jag tror dock inte att öststaterna var helt ensamma om doping under den här perioden men det är kanske ingen större idé att

älta detta drygt 40 år senare.

Sommaren 1978 var Per med landslaget i polska Poznan där han var med och tävlade i K4an. I loppet över 1 000 meter gick det bästa för laget som slutade på en femte plats i finalen. I 500-metersloppet tog sig laget inte vidare från semifinalen och i det avslutande 10 000-metersloppet fick det svenska laget bryta efter ett roderhaveri.

Mot slutet av 1978 började problemen för Per. Ryggen spökade allt mer och han tappade formen. Det påverkade i sin tur också motivationen.

– När skadorna började var det inte riktigt lika roligt längre och då är det svårt att motivera sig på det



vis som kanske skulle behövas.

Per Steen fortsatte att träna hårt och satsa en bit in på 1979 men sedan fick han allt större problem med ryggen. När smärtan gjorde sig påmind försvann också glädjen i paddlingen.

Därmed blev det heller inget OS i Moskva för Per Steen som ändå hann med att uppleva NM-, EM- och VM-tävlingar under sin karriär. Han prydde också omslaget på Kanotförbundets tidning Kanotnytt vid ett par tillfällen.

Per slutade dock inte paddla helt 1979. Han fortsatte att tävla i några år till men drog ned på träningsdosen för att ryggen skulle hålla, sedan blev det lumpen och då var

den allvarliga satsningen på världstoppens redan över.

Han har fortsatt att tävla lite då och då efter att han slutade med elitsatsningen, ofta i Karlstad runt och det blir fortfarande en del turer i kanoten under sommaren.

Tony Berg

Fakta Per Steen

Bor: Åmål

Förening: Åmåls Kanotförening

Sporter: Var aktiv i kanot, längdskidåkning

Favoritmat: Min frus husmanskost

Favoritdryck: Vatten

Favoritmusik: U2 och Simple Minds

Favoritfilm: Den sista färden

Tävlingsresultat 1975-1978: Svensk

ungdomsmästare tre gånger, nordisk

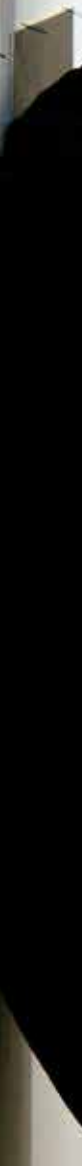
ungdomsmästare fem gånger, svensk

juniorvärdare sex gånger, nordisk

juniorvärdare fem gånger. Årets kanotist

i Sverige 1976, fyra i Europamästerskapen

för juniorer, semifinal i VM.





**BRANDMAN
PENSIONÄR
FOTOGRAF
KAROLIN
MORFAR
DYKARE**

**MORGAN
Torgner**

Det hände inte ofta, men ibland kunde Morgan kombinera sitt fotograferande med jobbet som brandman. Bildserien på detta uppslag är tagen i samband med att räddningstjänsten i Åmål fick öva på ett hus som skulle rivas. De lätt oengagerade brandmännen på bilderna är från vänster Mats Andersson, Håkan Skogh och Tomas Erlandsson.
Foto: Morgan Torger



För de flesta Åmålsbor är nog Morgan Torger ett känt ansikte. Han har haft ett antal olika jobb genom åren, från en egen bensinstation till sista jobbet på Euromaint i Åmål. Han var även deltidssbrandman i 45 år. Dessutom har han under större delen av sitt liv varit ideellt engagerad bland annat i Åmåls Fotoklubb och Åmåls Fotofest.

Baretta Magazine har tittat närmare på Morgan Torger från en annan horisont, hans stora fotointresse.

Fotointresset föddes när Morgan Torger var 15 år. En kväll var han hemma hos en kompis vars far var

fotointresserad. Den kvällen plockade kompisens far fram en projektor och visade diabilder direkt på väggen.

– Då blev jag fräst. Jag tyckte det var så fint.

Ganska omgående efter den kvällen hade Morgan skaffat sig sin första kamera, en Voightländer, sedan började han fota dia. Den kameran hade han i ett antal år innan han köpte sig en Nikon-utrustning.

– Jag tyckte det var så himla roligt så med Nikonen började jag fotografera svartvitt.

Morgan hade också en period när hans dotter var liten då han köpte sig en Super 8-kamera och då blev det många meter smalfilm.



– Jag var heltokig i filmandet och kameran var med hela tiden. Filmerna finns kvar än idag, men kameran är långt borta, säger Morgan Torger.

Några favoritmotiv fanns inte i början, och inte nu heller egentligen. Morgan Torger fotar allt. Så fort han ser något som han känner kan bli en bra bild åker kameran fram.

Ett av de första fototillfällen han minns var när han var i Stockholm med hemvärnets ungdomsavdelning för att vara med och gick högvakten. När han inte hade vaktpass fotograferade han. Slottet var ett favoritmotiv på den resan.

– Under en period när jag var med i SJ-foto blev

det mycket bilder med anknytning till järnväg. Jag har också varit och fotat Svenska Rallyt och många andra rallyn, det var roligt. I somras blev det mycket foto på seglingstävlingar, Segelsällskapet Åmålsviken var ju med i Allsvenskan i segling, dessutom dokumenterar jag i stort sett allt vi gör med Karolinerna.

I början sparade han allt som var ok, men med åren har arkivet vuxit och det gäller även ribban för vad som ska sparas.

– Jag har slängt en hel del bilder som kanske inte var helt bra, man kan inte spara på allt, säger Morgan Torger.

Han blev medlem i Åmåls Fotoklubb i början av



1970-talet, och där är han fortfarande kvar. I drygt 20 år har han varit föreningens ordförande. Åmåls Fotoklubb bildades 1948 och har idag ett 60-tal medlemmar varav 15-20 är aktiva fotografer.

– Vi är ett kärngäng som håller på, men vi börjar bli lite till åren och det är svårt att få med ungdomar i föreningar idag.

Under en lång rad av år, från det att han blev medlem i fotoklubben på 1970-talet stod Morgan med jämna mellanrum i mörkrummet för att framkalla filmer och kopiera bilder. Det fortsatte han med ett bra tag även efter att han börjat fota digitalt, mest för att inte glömma bort tekniken.

– Jag var relativt tidig med att gå över till digitalt foto, men under en ganska lång period hade jag för det mesta med mig både ett analogt kamerahus och ett digitalt. Fördelen med det digitala är att det är så lätt att göra om färgbilderna till svartvita i efterhand. Dessutom är det mycket smidigare idag. När man åkte på semester med analog kamera hade jag kanske med mig 15 rullar, och de skulle räcka under semestern.

Diafilm var inte helt billig att köpa så det kostade en del att vara ivrig fotograf förr i tiden. Numer kan man använda minneskortet hur många gånger som helst, så själva fotograferandet har blivit mycket billigare. Utrustningen ligger dock på samma kostnadsnivå som



Stora bilden: Kultur i natur,
Övriga bilder från Båstnäs
gamla bilskrot.

Foto: Morgan Torger



tidigare, men en bra utrustning håller otroligt länge.

– Nu kan man slarva mer när man tar bilderna. Man tar ju ofta fler bilder och mycket går att justera i datorn i efterhand. Du måste fortfarande hitta bilden, men visst har fotograferandet blivit enklare efter den digitala revolutionen.

Han har dock inte anammat att börja fotografera med sin mobiltelefon. Visst kan det ske i nödfall om inte kameran är med, men Morgan vill helst ta sina bilder med en riktig kamera.

Han har blix i sin utrustning, men det är väldigt sällan den kommer till användning. Det kan vara i vissa svåra motljusförhållanden.

– Men jag köpte trots det en ny blix i veckan. Niklas Olsson visade en liten behändig blix med lite retrostuk under fotofesten. En Godox Flash Lux Senior som ser ut som en liten ask och där man fäller ut en parabol bakom blixlampan. Ett riktigt kul köp som ska testas ordentligt när tid ges framöver.

Nuförtiden fotograferar han mest med sitt 24-70 mm objektiv som är riktigt ljusstarkt.

– Det sitter nästan alltid på kameran. Ska man ut och vandra eller flytta sig mycket går det inte att bära med sig hela utrustning, det blir alldeles för tungt. Men med 24-70-objektivet fixar jag de flesta tillfällen.

En annan sak som försvunnit hos de flesta fotografer



i dag är den digra samlingen av fotoalbum som alltid fanns för. Visst finns det de som fortfarande får sina bilder printade och klistrar in dem i album, men de flesta väljer idag att göra egna fotoböcker. Det finns ett antal olika varianter att välja mellan på nätet.

– Jag har nog gjort ett tiotal egna fotoböcker hittills. Men det kostar ju en slant för en bok. Å andra sidan kostade det säkert mer att göra ett fotoalbum med all framkallning och annat. Sedan håller fotoböckerna väldigt hög kvalitet idag. Trycket är fantastiskt och de är roliga att ha och kunna visa.

Nu är det inte alla böcker det bara blir ett exemplar

av. Morgan har gjort en bok om Karolinerna och den har han fått trycka i ett 20-tal exemplar då de som är med i gruppen vill ha varsin bok.

Morgan började tidigt delta i fototävlingar och det har blivit en del priser genom åren.

– Det är kul att vara med och tävla och extra roligt när man vinner ett pris.

Fotointresset har också inneburit att Morgan och fru Agneta givit sig ut på en del fotoresor. En del bara över dagen andra betydligt längre till andra länder. Förutom en stor mängd bilder har resorna också skapat många oförglömliga minnen.

På närmare håll är Båsnäs gamla bilskrot i Västra



Fågelvik söder om Töcksfors ett favoritmål. Dit har Morgan gjort många resor vid olika tidpunkter på året.

– Det spelar ingen roll hur många gånger jag varit där, jag hittar alltid något nytt att fotografera.

Norge är ett annat återkommande resmål och där har det fotograferats valar och natur vid Lofoten. Han reste också med ett sällskap till Ryska Karelen med finska krigsveteraner där spåren efter andra världskriget fortfarande var påtagliga. Han har också varit i Österrike ett par gånger samt Schweiz och Normandie och fotograferat.

På frågan om drömresa med kameran kommer svaret blixtnabbt.

– Island, Spetsbergen och Svalbard. Vårgårda Fotoklubb var uppe varje år för ett antal år sedan. De bodde på en båt och åkte runt. Det passade dessvärre aldrig för mig att åka med, samtidigt är en sådan resa väldigt dyr. De visade bilder därifrån på isbjörnar, valrossar och annat och jag tyckte det var väldigt häftiga bilder.

Morgan har också läst mycket om Andra världskriget och besökt många orter i Europa som på ett eller annat vis hade betydelse under kriget och där det idag finns minnesmärken och gamla krigsanläggningar. Österrike skulle han och Agneta gärna besöka igen.

En annan sak Morgan skulle vilja göra är under-



vattensfotografering. Under sin tid i räddningstjänsten var han även dykare och under en period hade han en kamera som fungerade under vatten.

– Men det var en billig kamera som kanske klarade tre meters djup, men det skulle vara roligt att göra riktigt undervattensfoto. Men då måste man ut i havet där sikten är bättre än i insjöar. Jag var vid Torne träsk en gång och där hade det gått att fota, där var vattnet kristallklart. Stora barriärrevet vore något, men det kostar ju väldigt mycket och nu när man är pensionär har man tid att göra sådana resor, men pengarna finns inte då det är väldigt dyra resor.

Morgan Torger har haft flera olika jobb under åren

och under många av dessa år var han även deltid-brandman.

– Jag har ju varit med om ganska många stora bränder och olyckor, men trots att man sett mycket har det inte blivit mycket bilder. Man hade ju alltid fullt upp när man var på utryckning, men några gånger har jag fotograferat. När Kasenbergs kvarn brann var den övertänd när vi kom så den fick brinna ned, vi såg bara till att branden inte spred sig, då han jag få några bra bilder. Vid ett annat tillfälle skulle vi ha övning och bränna ned ett hus som egentligen skulle rivas, då fick jag en rolig bildserie.

Morgan Torger har också varit en av eldsjälarna



Stora bilden: Sebastian Loeb far fram på de värmländska snövägarna under en upplaga av Svenska rallyt. Nedan: Dressiner i olika stadier av vinter. Foto: Morgan Torger



bakom Åmåls Fotofest i många år och på det viset varit med och ökat intresset för foto i Åmål.

– Fotofesten är alltid kul, men på senare år har man märkt att man börjar bli gammal. Det är lite jobbigt med allt bärande och arbete före och efter så det är kanske dags att några yngre förmågor får ta över nu, säger Morgan Torger.

Tony Berg

Fakta Morgan Torger

Född: 1945 i Årjäng

Bor: I Åmål sedan 1947

Familj: Fru Agneta (även hon flitig fotograf), dottern Pernilla och barnbarnen Ebba och Sofia

Intressen: Fotoresor, ånglok, veteranjärnvägar samt Karolinerna i Åmål

Önskeresa: Svalbard, Island

Dryck: Rött vin och Gin & tonic

Mat: Fiskrätter

Film: Deckare, komedier

Bok: Deckare

Musik: New Orleansjazz och blues

Utrustning: Nikon kamerahus, objektiv: 10-24 mm, 24-70 mm och ett 70-200 mm, två olika blixtrar.

Båstnäs





Foto: Tony Berg







Foto: Tony Berg

Redan i första numret av Baretta Magazine gjorde vi ett nedslag på Båstnäs gamla bilskrot söder om Töcksfors. Då hade jag och Arvikafotografen Anders Nilsson var där något år tidigare och fotograferat, det var femte gången jag besökte platsen sedan tidigt 2000-tal. 15 oktober i år var vi där igen och för min del var det första gången jag var där och fotograferade på hösten. Fördelen var att när de flesta löven låg på backen syntes bilvraken mycket bättre.

Det har hänt mycket på de senaste 20 åren. Första gången var vi helt övertygade om att vi kört fel. Vi hade följt vägbeskrivningen men vägen blev allt smalare och skogen allt tätare. Då var det jag och Anders Österberg som var där. Vi bestämde oss för att vända vid första bästa tillfälle.

Efter en stund såg vi en ljusning en bit fram på vägen, där borde vi kunna få runt bilen. När vi väl var framme där möttes vi av en fantastisk syn. På höger sidan vägen låg ett stort fält där stod bilar parkerade i långa rader, som på vilken parkering som helst. Skillnaden var att dessa bilar skulle bli kvar ett tag.

Många bilar var då i förvånansvärt bra skick. Emblem fanns kvar, rutor var hela och det fanns någon form av ordning i det hela. Skroten, Ivanssons Bildemontering, var aktiv 1952-1969 även om man insåg att



en del av bilarna som stod där då hamnat där efter att skroten officiellt stängt.

Med åren har bilarna blivit färre. Det stora fältet vi först såg när vi var där första gången är helt tomt. Bilarna har vandaliserats, rutor krossats, emblem och liknande stulits. Bilar och byggnader har också blivit utsatta för vandalisering och riktigt usel grafitti. Den klassiska gamla rostiga vägskylden som förkunnade att "Här slutar allmän väg" har även den stulits. Och någon vecka efter vårt besök i höstas brann en av byggnaderna ned och det är nog inget större tvivel om att branden var anlagd, bara att hoppas att de skyldiga grips och får stå till svars.

Även den gamla postbilen av model "Tjorven" som fanns på området blev helt utbränd, men båda hus och postbil fanns kvar vid vårt besök.

Den gamla bilskroten är ett populärt utflyktsmål och under den korta stund jag och Anders Nilsson var på plats och fotograferade var det stundtals en livlig trafik vid skroten, och merparten av besökarna gick runt med kamera eller mobil och tog bilder. Även om skroten har krympt och vandaliserats finns det ändå en smutt magisk känsla på platsen. Vacker och sorglig på samma gång. Har du aldrig varit på Båsnäs gamla bilskrot rekommenderar jag ett besök.

Tony Berg

Foto: Tony Berg





Rickhouse Bourbon

har till slut landat i Sverige

Tidigare i höst lanserades Rickhouse Cask Strength Bourbon hos Systembolaget i Sverige. Det är en whiskey från San Francisco som är riktigt smakrik. Whiskeyn är framtagen av Rickhouse master blender Montgomery Paulsen.

Rickhouse har aldrig tidigare sålts i Sverige och kommer säkert att bli en ny angenäm bekantskap för whiskey- och bourbonälskare i Sverige. Gold Bar Company bildades i San Francisco 2013. En central roll i företagets framgång har Montgomery Paulsen.

Han är född och uppvuxen i San Francisco Bay närmare bestämt på sin familjs vingård Pat Paulsen i Sonoma och är väldigt stolt över sitt ursprung. Han hämtar också gärna inspiration från området i sitt arbete. Han har 25 år som vinproducent bakom sig innan hans nyfikenhet ledde honom in på whiskey. Montgomery har hela tiden varit öppen för att samarbeta med vinproducenterna i närområdet och försökt att se till att detta samarbete verkligen gynnar alla inblandade parter.

Han tog examen vid University of California Davis School of Winemaking, med en kandidatexamen i fermentationsvetenskap. Under många år jobbade han på flera av områdets bästa vingårdar i vindistriktet Napa och Sonoma hos bland andra Rosenblum Cellars, Winery Exchange samt C. Mondavi & Sons. Montgomery Paulsen har fått mottaga flera prestigefyllda priser för sin vinfatslagrade whiskey.

Han lagrar som sagt gärna sin whiskey på gamla fat som det tidigare lagrats vin i. Det påverkar smaken i hans whiskey och gör den varmare och mer smakrik. Rickhouse är en cask strength vilket betyder att den buteljeras på fatstyrkan 51,5%. Mash bill är en beskrivning på hur stora andelar av de olika basingredienserna som finns i drycken. Rickhouse 20 procent råg och 80 procent majs. Drycken får sin sötma från majsen medan rågen bidrar med en syrlig kryddighet. Rickhouse destilleras tre gånger i koppar-kärl något som inte är helt vanligt i bourbonvärlden.

Det vanligaste i USA är att en bourbon destilleras två gånger

Faten som whiskeyn lagras i är hårt rostade och kolade nyeksfat från USA och sedan slutlagras drycken på franska ekfat. De två olika fattyperna tillsammans med styrkan på alkoholen gör whiskeyn sin robusta ekfatskaraktär med riklig rökighet och lång eftersmak.

Varje flaska har ett mynt på framsidan som kallas för "The lady of fortune coin" vilket är en symbol för lycka och framgång. Innebörden i stora delar av Kalifornien är att en symbol för amerikanskt hantverk, hårt arbete och beslutsamhet. Detta hyllar The Gold Bar Company genom att applicera myntet för hand på varje flaska. På myntet poserar The Lady of fortune stol framför en hög av guldackor med Sierra Nevada-bergen i bakgrunden. Det var där den berömda kaliforniska guld-ruschen ägde rum 1848-1855. På hennes vänstra sida finns en stenhacka av den typ som används än idag av många guldgrävare.

I sin högra hand har hon tre grundingredienser till Rickhouse whiskey, nämligen majs, råg och korn som är dryckens tre grundingredienser.

Rickhouse Bourbon finns numer att köpa på Systembolaget. Bolaget beskriver doft, smak och karaktär enligt följande: Doft: Tydlig karaktär av hårt kolade ekfat, något rökigt, torkade dadlar och aprikoser, smörkola, choklad, kanel och vanilj. Smak: Otroligt smakrik och nyanserad. Nötig och kryddig tillsammans med vanilj, kaffe, choklad och marsipan. Eftersmak: Lång eftersmak som passar att serveras i rumstemperatur som avec, med några droppar vatten med is och på drinkar. håller i den nötiga karaktären tillsammans med bakad vanilj och farinsocker.

Tony Berg

Fakta Rickhouse Bourbon

Alkoholhalt: 51,5%

Beställningsnummer (Systembolaget):

Storlek: 70 centiliter

Pris: 539 kr





Danska Cuba Dry Lemon finns nu på Systembolaget

En dansk vodkalikör med namnet Cuba. Det kan låta lite konstigt, men så är inte fallet. Cuba Vodka har på inte allt för många år vuxit ut till att bli Danmarks största företag inom vodkalikörer.

Företaget grundades så sent som 2005 av visionären Hans Ulrik Winther Andersen. Hemma i köket började han arbeta med att skapa en smaksatt vodka som förutom aktuella dryckestrender främst skulle ha en riktigt god smak. Han ville skapa en vodka med smaker som kunderna ville ha och skulle komma att älska.

Det blandades ett otaligt antal vodkadrycker i köket och med tiden kände han att det blev allt mer rätt. När han kände att han hade fått till den rätta mixen åkte han med sin nya dryck till en dryckesmässa i danska Herning. Snart spred sig ryktet om den välsmakande vodkalikören runt på mässan. Hans Ulrik Winther Andersen hade bara tillverkat 100 liter av sin dryck. Det förslog dock inte länge, han hade långa köer till sin monter och han insåg ganska snart att han var något bra på spåren. Sedan har det bara rullat på.

Idag är Cuba den bredaste vodkalikör-serien i Danmark och företaget jobbar ständigt på nya idéer och smaker.

Nu har även det svenska Systembolaget tagit upp drycken i sitt sortiment. Cuba Dry Lemon är god som den är, men kan användas till ett antal utsökta drinkar.

Vodkalikören har en ren och fräsch smak och finns i en 70 centiliters flaska. Sedan tidigare finns Cuba Mango på Systembolaget i Sverige.

När det gäller drinkar har Hans Ulrik Winther Andersen och hans bolag en handfull goda tips.

The Great White gör du såhär: Fyll ett highballglas med is, tillsätt 4 centiliter Cuba Dry Lemon, 1 centiliter pressad limejuice och toppa upp med fruktsoda. Garnera med en citronskiva.

Cuba Mule gör du enligt följande: Fyll upp ett lowball-glas med is, tillsätt 4 centiliter Cuba Dry Lemon och toppa upp med Ginger Beer. Garnera med limeklyftor.

Sky High är en syrlig drink som består av ett highballglas med is, 4 centiliter Cuba Dry Lemon, toppa sedan upp med apelsinjuice och garnera med en apelsinskiva.

Den fjärde drinken, New York, gör du såhär: Fyll upp ett highballglas med is, tillsätt 4 centiliter Cuba Dry Lemon, pressa i en halv citron direkt ner i glaset och toppa upp med tonic. Garnera med en citronskiva.

Tony Berg

Fakta Cuba Dry Lemon

Alkoholhalt: 30%

Beställningsnummer (Systembolaget): 57422

Storlek: 70 centiliter

Pris: 229 kr

Sweden Rock

fyller 30 år och firar med att presentera

Premium Dark Rum

Sweden Rock har vuxit ut till att bli Nordens största rockfestival. De flesta av världens stora rockband har spelat på festivalen. Under ett antal år har också Sweden Rock i samarbete med producenter inom dryckesbranschen presenterat flera olika spritdrycker de senaste åren. Inför 30-årsjubileet presenteras nu Sweden Rock Spirits Premium Dark Rum.

Tanken med de egna alkoholdryckerna är att hålla Sweden Rock aktuellt hela året och inte bara under festivalhelgen. Tidigare har det presenterats whisky, vin och öl och de begränsade upplagorna har sålt slut ganska fort.

Av de tidigare dryckerna var Sweden Rock Holy Spirit Rum 15 YO den mest uppskattade. Den presenterades 2017. Den försvann snabbt från hyllorna, när ryktet spred sig tog det inte lång tid innan upplagan var slut.

– Sedan den tog slut i lager är det väldigt många som hört av sig och undrat över när uppföljaren kommer. Det kändes därför som perfekt tajming att lansera den nya, men närbesläktade, Sweden Rock Spirits Premium Dark Rum lagom till det stundande 30-årsjubileumet, säger Sofia Lindqvist Lacinai, vice VD och marknadschef på Sweden Rock.

Rommen blir allt populärare i Sverige, inte minst då den mörka rommen och den ska hålla hög kvalitet. Det är viktigt att produkten är välsmakande så att den tilltalar den mest kräsne samtidigt är det viktigt att designen är snygg och tilltalande. Det har Sweden Rock lyckats bra med genom åren då de flesta av dryckerna som presenterats har blivit samlarobjekt.

– Fansen har höga krav på vår festival, och det är otroligt viktigt att allt som släpps under vårt varumärke lever upp till förväntningarna. Vi tar därför varje ny produktlansering på största allvar och nu har vi landat i en rom som känns riktigt kvalitativ, både i smak och design, säger Marcus Antonsson, Food & Beverage Manager på Sweden Rock.

Den nya rommen, Sweden Rock Spirits Premium Dark Rum, är en mix av olika romsorter från Dominikanska Republiken. Den rika smaken som är resultatet av blandningen ger en smak och arom med inslag av vanilj, knäck och torkad tropisk frukt. Man kan även skönja mörk choklad och russin i den rika smaken. Precis som en bra rom ska vara fungerar den lika bra på egen hand, rumstempererad i ett glas med några iskuber eller tillsammans med någon annan dryck i en drink.

Tony Berg

Fakta Sweden Rock Spirits Premium Dark Rum

Alkoholhalt: 40%

Beställningsnummer (Systembolaget): 5861301

Innehåll: En blandning av fat med rom från Karibien.

Ålder: Olagrad upp till 15 årig rom.

Storlek: 70 centiliter

Pris: 499 kr





Lennart Kral Andersson med förflutet i klubbar som Brage, Ljungskile, Oddevold, Motala och i Sierra Leones fotbollslandslag har lämnat bänken och delar nu med sig av sina åsikter om fotboll och lite annat i Baretta Magazine.

Ett ovisst VM som stökar till fotbollsvärlden

VM i fotboll före jul ställer till det både för spelare, klubbar och publik. Med en europeisk klubbagsfotboll som efter fotbolls-VM ska försöka fortsätta som om ingenting har hänt. Vi får se hur det går.

Det är alltid roligt att spekulera före en stor turnering eller en säsong. Så även om VM går i november och december. Nedan har jag listat mina fyra kandidater till VM-titeln

1. Brasilien. Har inte vunnit guld sedan 2002 men är ändå landet att slå enligt oddsen hos spelbolagen, det går att förstå varför. Det brasilianska laget kryllar av offensiva världsstjärnor som Neymar, Anthony och Vinitius Junior men också av defensiva kuggar som Thiago Silva, Fabinho och Allison.

Truppen är oerhört bred. Brasilien gick också obesegrat genom det sydamerikanska kvalet med en målskillnad på ruskiga 40-5. Brasilien har hunnit spela en match i gruppspelen vid pressläggning. Den vanns med 2-0 mot Serbien efter övertygande spel. Lite jobbigt dock för Brasilien att Neymar utgick skadad.

2. Argentina. När det pratas om Argentina pratas det om Lionel Messi, världsstjärnan, lagkaptenen och nyckelspelaren har hunnit bli 35 år och frågan är om

det här är hans sista chans att leda sitt land till ett VM-guld likt Maradona gjorde 1986. Under förbundskapten Lionel Scalonis ledning har laget inte förlorat en enda landskamp sedan 2019. När detta skrivs har laget dock mycket överraskande förlorat inledningsmatchen mot Saudi Arabien med 1-2. I andra omgången var ordningen återställd och Mexiko besegrades med 2-0.

3. Frankrike. Regerande mästare och samtidigt rejält skakat. I EM åkte Frankrike ut redan i åttondelsfinal. Förbundskapten Didier Deschamps lyckades behålla sitt jobb efter det, men har i ärlighetens namn inte lyckats få ny fart på det franska landslaget. Det finns även en historia som säger att inget land har försvarat ett VM-guld sedan Brasilien 1962.

Frankrike har startat VM med två segrar. I första matchen besegrades Australien med 4-1 och i den andra gruppspelsmatchen slogs Danmark tillbaka med 2-1. Därmed säkrade Frankrike avancemang till sextondelsfinalerna redan efter två omgångar. Starkt.

4. England. VM-fyra, EM-tvåa och nu kanske VM-etta? Det är klart att England skulle kunna slå till och gå långt i Qatar. Spelartruppen som Gareth Southgate förfogar över är troligtvis den mest talang-



fulla som landet skakat fram på många år. Jude Bellingham, Phil Foden och Jaydon Sancho är alla framtidsspelare. Dessutom finns det rutin och kvalitet i spelare som Harry Kane, Jordan Henderson och Raheem Sterling.

Efter de två inledande omgångarna har England vunnit en match (mot Iran med 6-2) och spelat en oavgjord (mot USA 0-0). England har trots fyra poäng blandat och gett lite i de två matcherna, men jag tror ändå att Southgate och hans spelare är nöjda med starten.

Jag tror att vinnarna av VM är något av dessa fyra lag, återstår att se om jag får rätt i mitt tips.

Från VM över till fotbollsallsvenskan som är färdigspelad för säsongen. Slutsegrare blev BK Häcken som tog sitt första allsvenska guld. Sättet som laget vann på var inget annat än imponerande. Stort plus även till lilla Degerfors som för andra året i rad säkrade kontraktet i sista omgången.

I den lokala fotbollen var IF Viken i kval med både dam- och herrlag. Damlaget som stod som serie-segrare ställdes mot IFK Göteborg i två kvalmatcher och föll med flaggan i topp med 0-2 i båda matcherna. I normala fall hade seriesegern lett till avancemang,

men inför nästa säsong minskas antalet division 1-serier på damsidan. Därför fick seriesegrarna i de olika tvåorna runt om i landet kvala om ett färre antal platser än tidigare år. Förlusten i kvalet innebär att damerna spelar kvar i damtvåan även nästa säsong.

Herrlaget som slutade tvåa i fyran efter IFK Uddevalla ingick i en fyrlagsgrupp i kvalet till division 3, där endast vinnaren av kvalet avancerade till trean. Här blev det tre raka förluster för IF Viken mot i tur och ordning, Partille 1-2, Gerdskan 0-2 och Falköping 1-2. Partille stod till slut som kvalsegrare.

IFK Åmål och Fengersfors IK gick en kamp ända in i sista omgången där IFK Åmål vann sin match och Fengersfors förlorade sin. Detta resulterade att IFK Åmål spelar vidare i division 4 nästa säsong och bruksklubben får nästa säsong ta nya tag i femman.

Tösse IF gjorde en bra säsong i Dalslandsfemman och slutade på en fin fjärdeplats under nestorn Kenneth X-et Erixons ledning. Detta var var en fotbollskavalkad med allt från Världsmästerskap till lokal fotboll.

Med dessa ord vill jag önska en riktigt God Jul och ett Gott Nytt Fotbollsår.

Sadio Mané

VÄRDIG VINNARE AV FÖRSTA UPPLAGAN AV

Sócrates Award

Den senegalesiske fotbollsspelaren Sadio Mané blev den förste att ta emot det nyinstittade Sócrates-priset som tilldelas fotbollsspelare som har ett stort socialt engagemang och som gör skillnad utanför planen.

Det har genom åren funnits en rad olika priser som delats ut inom fotboll och andra sporter till världens bästa spelare varje år. I fotbollen var det under många år bara Lionel Messi och Cristiano Ronaldo som var aktuella, något som jag personligen kände devalverade titeln. Inte så att de inte är två av världens bästa spelare, men de spelade också i storlag där de kunde ösa in mål. Att det under under åren 2008-2021 bara var en spelare som kunde ta ifrån en av dem titeln, Luka Modic 2018.

Det är inte givet att världens bästa fotbollsspelare återfinns i Barcelona eller Real Madrid.

Därför har det priset blivit ganska ointressant med åren. Det är klart att det är svårare för juryn att ha koll på alla spelare, men nog har det funnits väl så bra spelare i andra klubbar genom åren.

Sedan 2000 har de två spanska storklubbarna haft vinnaren i sina lag 16 gånger, under samma period har de båda klubbarna tagit hem tio titlar i Champions League så de känns lite över-representerade med vinnare av Ballon d'Or. Lägg därtill att under sex av dessa åren var det var det även spelare från de båda spanska klubbarna på andra och tredje plats.

I år har det dock instiftats ett pris som jag personligen känner att detta är värt att hylla. I år var det första gången Sócrates-priset delades ut. Priset har inspirerats av den brasilianske fotbollsspelaren, läkaren och samhällsskämpen Sócrates Brasileiro Sampaio de Souza Vieira de Oliveira, eller kort och gott Sócrates.

För min personliga del blev han en av många favoriter i det brasilianska lag som spelade Fotbolls-VM och blev utslagna mot Italien. Fram till det hade Brasilien bjudit på en himmelsk fotboll. Lagets enda, men stora, svaghet var egentligen målvakten Valdir

Perez som inte alls höll samma klass som övriga laget.

Italien hade före matchen mot Brasilien varit på vippen att bli utslaget men lyckades ta sig vidare och förseglade sedan Brasiliens öde med tre mål av Paolo Rossi. Han hade före VM dömts för sin inblandning i en stor spelskandal där flera klubbar flyttades ned från serie A och ett antal spelare blev avstängda, några ändå upp till sex år. Paolo Rossi fick tre år avstängning. Men det italienska fotbollförbundet kortade ned avstängningen till två år i början av 1982 så att Rossi skulle bli klar för VM där Italien behövde anfallare.

Men åter till Sócrates. Han var inte bara en stor här-förare och ledare i det brasilianska fotbollslandslaget. Han nöjde sig inte med att vara fotbollsproffs, han utbildade sig till läkare och var mycket socialt engagerad hemma i Brasilien. Han gick bort 2011 bara 57 år gammal. Till hans minne som en stor fotbollsspelare med ett stort socialt engagemang har nu har nu L'Equipe Group och Peace and Sport instiftat Sócrates-priset för att uppmärksamma fotbollsspelare som är socialt engagerade.

Den första mottagaren av denna fantastiska utmärkelse blev Senegalesen Sadio Mané som spelar för Bayern München. Mané fick motta priset 17 oktober i samband med den 66e Ballon d'Or-utdelningen i Paris av Sandy Heribert och Peace and Sports vicepresident, Didier Drogba.

Att Sadio Mané är en fantastisk fotbollsspelare vet de flesta efter hans år i framförallt Liverpool och nuvarande klubben Bayern München.

Vad många kanske inte känner till är hans stora engagemang för sin hemby Bambali i Senegal. De senaste åren har han hjälpt till att bygga ett sjukhus som betjänar över 30 byar i området runt Bambali. Sjukhuset har även en förlossningsavdelning som man hoppas ska hjälpa till att sänka den höga dödligheten vid födselar. I Senegal är den genomsnittliga dödligheten vid födselar 315 barn per 100 000 födselar.

Under pandemin donerade han en halv miljon kronor till vården i sin hemtrakt för att de skulle



Sadio Mané, på bilden i Liverpools tröja, som numer spelar i Bayern München fick ta emot det första Sócrates-priset för sitt arbete vid sidan av planen och sitt stora engagemang för sin hemby Bambali.

Foto: Vitalii Kliuiev/Dreamstime.com

kunna möta pandemin bättre rustade.

Han har även lagt stora pengar på bygget av en gymnasieskola därhän även belönar de duktigaste och flitigaste eleverna. Han har även försett skolan med bärbara datorer, modern sportutrustning samt utrustat byn med 4G-internet. Han bidrar också med pengar varje månad till de fattigaste familjerna. Pengar som täcker deras grundläggande behov. Detta är bara några av de saker han gjort för sin hemby. Han har även sett till att det byggts ett postkontor, en bensinstation och en moské.

Mané fick vid ett tillfälle en kommentar om att han hade en mobiltelefon med sprucken skärm. Varför fixade han inte en ny. Svaret var kort och gott att telefonen fungerade som den skulle därför fanns det ingen anledning att köpa en ny.

– Varför skulle jag vilja ha tio Ferraris, 20 diamant-klockor och två jetplan? Vad skulle det göra för världen? Jag svalt, jag arbetade på fälten, jag lekte barfota och jag gick inte i skolan. Nu kan jag hjälpa människor”, sade han vid ett annat tillfälle.

– Jag är väldigt glad över att vinna det här priset. Det är något väldigt speciellt och det motiverar mig att ge mitt bästa på och utanför planen. Jag vill tacka min familj och mina lagkamrater. Med denna trofé kommer jag att fördubbla mina ansträngningar på

planen. Att göra mitt bästa för alla dessa människor var en barndröm. Jag vet var jag kommer ifrån och jag vet min verklighet. Jag försöker göra så gott jag kan, sade Sadio Mané när han mottog priset.

– Att belöna de bästa spelarna inte bara för deras prestationer utan också för deras engagemang för en mer inkluderande och fredlig värld är en stor bedrift i linje med förändringarna i vårt samhälle. Sadio Mané är en sann inspirationskälla och jag gratulerar honom varmt för hans betydande bidrag till positiva sociala förändringar, sade Joël Bouzou, president och grundare av Peace and Sport och jurymedlem i Sócrates-priset

– Skapandet av Sócrates-priset är en milstolpe för idrottare runt om i världen. Detta pris inbjuder dem att mobiliseras för att bygga en rättvisare värld. Jag hälsar Sadio Manés engagemang, en symbol för afrikansk ungdom och för Senegal i synnerhet. Hans ansträngningar att förbättra ungdomars utbildning och hälsa i hans hemregion, Casamance, är ett exempel för fotbollsspelare och medborgare runt om i världen. De fina orden kommer från Rai, jurymedlem för Sócrates-priset och bror till Sócrates.

I sanning en värdig första vinnare av Sócrates-priset. Grattis Sadio Mané.

Tony Berg



Deep Purple imponerade

Nu äntligen har jag och Maria klarat av alla konserter som på grund av pandemin har varit uppskjutna. Drygt två år efter ordinarie datum för konserten såg vi Deep Purple på Hovet i Stockholm. Ett band som var mina barndomsidoler när jag började lyssna på musik på ett mer vuxet sätt. För vem har inte spelat luftgitarr till "Smoke on the water" och senare när man blev med gitarr, övat på introt?

Vi hade sett fram emot denna konsert jättemycket under de sista två åren men ju närmare vi kom

konserter desto mer tveksamma blev vi. Skulle de leverera? Skulle de leva? Vi hade laddat ned deras spellista på Spotify så att vi visste vilka låtar som skulle spelas på konserten. Årligt talat så har vi inte hängt med i deras karriärer till hundra procent, så de senaste skivorna kunde vi inte alls. Ju mer vi lyssnade på spellistan desto mer tveksamma blev vi. Det var alltså utan några större förväntningar vi anträdde läktaren på Johanneshovs isstadion.

Förband denna kväll var Jefferson

Starship, som tidigare hette Jefferson Airplane, och jag måste säga att de fick igång publiken ordentligt. Tack vare det ökade förväntningarna på Deep Purple. Efter 45 minuter så var det dags att rigga om scenen för kvällens huvudakt. Den senaste turnén hette "The long goodbye tour" och man trodde kanske att det var det sista som gruppen skulle göra för att sedan pensionera sig och att spelningen på Annexet (Globen) 2017 skulle bli den sista i Sverige. Men det blev fler skivor och spelningar för gruppen.



på Johanneshov

Vi hade fått sittplatser på sidan av scenen så vi passade på att gå till en ingång rakt framför för att ta några mobilbilder. Vi stod kvar där när Deep Purple anträdde scenen och när de drog igång med "Highway star" fick vi gåshud. Ian Gillian har inte samma höga toner i sitt register längre och det märktes tydligt. Man kan ju i och för sig fundera på varför de tar en sådan låt som den första men vadå, han är ju ändå 77 år.

Nu kunde det bara bli bättre och det blev det. "Pictures of home" var nästa låt och redan här stämde det

bättre för Ian Gillian sångmässigt. Vid det här laget hade vi tagit oss tillbaka till vår sittplats och noterade att åldern på publiken var förvånansvärt "ung". Bredvid oss satt tre killar i åldern 25-30 år och diggade för fullt. Visst, majoriteten var i vår ålder och uppåt men medelåldern var inte mycket högre än konserten med Miss Li i Västerås tidigare i höst.

Halvvägs in i konserten spelade de en låt med ett välkänt intro på orgel, nämligen "Lazy". Orgelspelet om något är väl ett signum för Deep Purple och Don Airey var i storform

den här kvällen. Hans dueller med sällskapets unge gitarrist Simon McBride, 43 år, gick inte av för hackor. Och i Simon har Deep Purple en fullgod ersättare för Steve Morse som hade hoppat av turnén på grund av personliga skäl. Hans gitarrsolon ger gåshud till de som har förmånen att få höra dem live.

När de sen spelar "When a blind man cries" och får stående ovationer tittar vi på varandra och bara skakar på våra huvuden, detta är långt över våra förväntningar. Kvällen går alldeles för fort, vilket kan bero på att



Deep Purple startade kanske med fel låt eftersom Ian Gillan fick kämpa sig igenom de höga tonerna på "Highway star", men sedan tog konserten fart på allvar. På motstående sida Simon McBride som imponerade stort med sitt gitarrspel. Foto: Terje Olsen

de bara spelar 13 låtar, men främst att det är en sådan fantastisk bra konsert. Inte bara en nostalgitripp som är långt över våra förväntningar, utan det är otroligt duktiga musiker som står på scenen och har genuint roligt.

Vi såg basisten Roger Glover, 76 år iförd bandana flirta med publiken det samma gjorde trummisen Ian Paice, 74 år. Vi har nämnt Don Airey, 74 år, som glänste på orgel och naturligtvis fick sitt egna solo där han slängde in "Dancing queen" och "SOS" av Abba, och till publikens stora jubel

även "Midsommar" av Hugo Alfvén. Lite sorgligt var det att lämna Hovet på kvällen med insikten att det var första och nog sista gången som vi såg Deep Purple live.

Men att få se och höra "Smoke on the water" där Simon McBride blev uppmanad av Roger Glover att ställa sig så långt fram på scen det bara gick att komma för att spela det världskända introt. Om det blev jubel? Något så in i... Nästan hälften av låtarna kom från deras bäst säljande skiva "Machine head" som fyllde 50 år i mars 2022. Visste

ni förresten att Deep Purple en gång utsågs till världens mest högljudda band? 1975 hamnade de i Guinness Rekordbok för denna bedrift.

Terje Olsen

Setlista: Highway star, Pictures of home, No need to Shout, Nothing at all, Uncommon man, Lazy, When a blind man cries, Anya, Perfect strangers, Space truckin', Smoke on the water, Hush, Black night



KAT RIGGINS

gav järnet på en ödslig Karlbergsteater

De senaste höstarrangemangen som har hållits i Kulturmagasinet har gått med förlust för Åmåls Bluesförening. Man beslöt sig därför att testa ett nytt koncept. Den 17 september arrangerade bluesföreningen en konsert med Floridafödda Kat Riggins i Karlbergsskolans aula. Kat har jämförts med Koko Taylor, Etta James och Tina Turner för att nämna några.

Hennes egen musik är full med inslag av r&b, soul, country, gospel och rock'n roll, men att hon är en bluesartist råder det ingen tvekan om. Den blyga publiksiffran bekom dock inte Kat Riggins. Hon började spelningen med att säga att det spelar ingen roll om det är 25 eller 500 i publiken – de ska få en show iallafall och det fick vi.

Hon har en hög energi och härlig scennärvaro. Hon interagerade med sin lilla publik och fick den att sjunga, till och med att dansa. Med sig på scenen hade hon Little Boogie Boy Bluesband från Holland och de hade också hörsammat Kat Riggins, för de gav järnet hela kvällen. Låtlistan var en blandning av olika musikstilar men bluesen fanns där hela tiden.

Hon får fram känslan i sin bluesmusik och förmedlar den till sin publik som lätt kan ta åt sig av den. Kat

Riggins, 42 år, är en artist med brett register. Men allra mest vurmar hon som sagt för genren som nästan all annan populärmusik fötts ur. Hennes karriär började på ett typiskt amerikanskt sätt först i kyrkokören och så småningom kom även intresset för jazz och sedan blues.

Publiken har tagit emot henne på ett bra sätt det har blivit både många och långa turnéer över stora delar av världen genom åren. Sverigebesöket som var i september anordnades av Blues i Väst, en sammanslutning av bluesföreningar i Västra Götaland och Halland. Åtta spelställen var bokade och den sista scenen Kat Riggins intog innan hon satte sig på planet hem till USA var alltså Karlbergsteatern i Åmål.

Tyvärr var publikuppslutningen under all kritik. Drygt 40 personer fanns i aulan och det inkluderade även arrangörerna. Vad som var orsaken är svårt att säga, kanske är en av dom att alkoholhaltiga drycker inte var tillåtet. Sen är det nog som Kat Riggins säger på sin Facebooksida:

– Blues är en hotad art. Den bleknar långsamt bort i en musikkvärld vilken den bidrog till att skapa.

Terje Olsen



MISS LI

Ett energipaket av sällan skådat mått

2022 fick Miss Li flytta fram ett antal sina konserter. Det hängde verkligen på det berömda håret att konserterna skulle kunna göras vid det ordinarie datumet, men i allra sista stund skärptes restriktionerna igen, och det var inget annat att göra än att flytta fram konserten.

En notering av oss strax innan konserten startade var att medelåldern var rätt så hög, och med tanke på att det var en sittande konsert så kunde det väl inte bli så kul? Vi har aldrig haft mer fel. Vem kan stå emot energin som Miss Li skickar ut? Konserten gick i full fart från början till slut, och man blir alldeles knockad av hennes fullständiga flöde av både ord och saltomortaler (läs: kliver upp på sitt lilla piano och hoppar ner ett antal gånger.)

Miss Li har verkligen gjort en resa från sin lättsamma start med "Oh boy", till medverkan i Så mycket bättre, med lite djupare tolkningar. Hon fick sedan, precis som många andra inställda konserter på grund av pandemin. Att hon skulle vara ringrostig märks inte ett dugg, tvärtom. Konserten är intensiv, och publiken jublar och står upp under stora delar av konserten.

Musiken då? Ja, hon har ett gäng duktiga helgjutna musiker med sig som kompletterar henne perfekt. Låtvalet är givet. En blandning ur hennes låtkatalog med succéer, det finns en del att välja mellan. Mest aktiv är nog publiken på de riktigt stora hitsen som "Oh boy", "Bonfire", "Lev nu dö sen" – men framför allt i "Instruktionsboken". Då lyfter nästan taket.

Vi var som ni förstår riktigt nöjda med konserten men har två noteringar. Ljudet i lokalen var bedövande högt. När man tvingas gå ut från konserten för att köpa öronproppar, då är det illa. Man skulle få precis lika mycket upplevelse, om inte mer – om man hade sänkt ljudnivån lite.

Vår andra fundering var hur mycket mer hon kommer till sin rätt när hon sjunger på svenska. Där är hon överlägset bra – i engelska låtar försvinner hon bort ur bruset från alla andra som sjunger på detta språk.

Maria Olsen





EN HYLLNING VÄRD NAMNET TILL

DIRE STRAITS



Hur har man kunnat missa detta koncept? Eller ja, jag missade ju faktiskt originalet redan när de var som mest populära.

Några grabbar från Mariestadstrakten bestämde sig för att spela låtar från Dire Straits stora musikkatalog, och där finns det ju en hel del. I över tio år har de spelat och turnerat både land och rike runt, men även

varit runt i Europa med sin show. De spelar under ett par timmar ett axplock ur gruppens, men även Mark Knoplers stora låtkatalog.

Första halvan av denna konsert innehåller en hel del ny musik för mig, men den är inte sämre för det. Jag känner snarare att man förstår gruppens bredd ännu mer.

Efter en bensträckare tar andra delen av konserten

MTS

Foto: Maria Olsen



fart och då får man höra pärlorna som man känner igen. Både "Sultans of swing" och "Walk of life".

Låtarna framförs säkert av hela gruppen, men några personer sticker ut lite mer. Totte Rajamäki som står för både sång och gitarr är otäckt lik sin förlaga Mark Knopfler, och blundar man skulle man kunna tro att det är Knopfler man hör.

Martin Lindqvist hanterar saxofonen som om han

aldrig gjort något annat. Han är riktigt, riktigt duktig. Man måste här även nämna Stefan Jonssons namn, där har vi en gitarrist som borde synas i ännu större sammanhang. Han är otroligt spelsäker och skicklig.

Kommer denna konsert i närheten av där du bor – boka biljett – du lär inte bli besviken.

Maria Olsen



BBB Tuk Smith & The Restless Hearts

Ballad of a Mississippi youth (Gypsy Rose Records)

Jag hade ynnesten att se och höra Tuk Smith för några år sedan på Pustervik när han spelade med sitt dåvarande band The Biters. Ett fantastiskt band som jag lyssnade flitigt på efter den konsertupplevelsen. Nu har han gått vidare och startat sitt eget band, men det handlar fortfarande om genialiskt enkel och snygg rock.

Lättillgängliga melodier med allsångsrefränger och en hel del attityd. Inledningen med "Ballad of a Mississippi youth" är pulserande självklar. Så även följande "Girls on the east side of town" som någonstans i botten har lite Thin Lizzy-känsla över sig, inte minst i låtskrivandet. Tredje spåret, "Ain't for the faint" sneglar lite åt Tom Petty-hållet, så nog märks det att Tuk har botaniserat runt en del i sin skivsamling och hämtat inspiration. Han har lyckats förvalta de intrycken till ett bra album. Så länge han har trycket

och tempot i låtarna håller det bra, men i de lite lugnare och försiktigare spåren räcker det inte riktigt till. Ändå är det ett album väl värt att investera i, Tuk Smith kommer vi garanterat höra mycket mer av. (TB)

BBB Petter Hälsa Stockholm (Sony)

I ärlighetens namn är jag inte svag för svensk rap men Petter är ett lysande undantag. Jag har alltid gillat Petter och hans musik. Ljudbilden är ofta tilltalande men styrkan ligger i hans texter.

Inledande "Känsla" är Petter när han är som bäst men när andra spåret, "Hälsa Stockholm", där han gästas av Molly Hammar, startar inser jag att jag nog hade fel. "Hälsa Stockholm" är både tyngre, bättre och mäktigare. Vilket fantastisk låt, vilken puls, vilket tryck. Molly Hammar är den extra kryddan som passar perfekt till denna anrättning.

Albumet tappar lite i styrka på följande "Komma över dig" och ett par låtar till innan duetten "Går i moln" tillsammans med

Madisen Jane höjer nivån igen. Som helhet ett album som får väl godkänt, inte Petters bästa i karriären, men ett starkt album är det. (TB)

BBB Dina Grundberg Jag ljuger mest om allt (Kakfon Records)

Svensk jazz, eller rättare, bra svensk jazz har alltid hållit hög internationell klass. Dina Grundberg tillhör kategorin sångerskor som till och med kan få en kontaktannons att bli spännande. Hon har den goda smaken att mixa god jazz med humor och glimten i ögat, vilket är perfekt. Varför? Jo, jag kan ibland känna att alldeles för många jazzartister tar sig själv på alldeles för stort allvar.

Dina och hennes musiker kryssar fram med sin svängiga och lekfulla jazz på ett sätt som även kan få de som alltid nämner jazz som en musikstil de inte gillar för alla spelar varsin låt samtidigt.

Det är det definitivt inte frågan om i detta fall. Ett tight band som gärna tar ut svängarna lite, en

duktig sångerska och underfundiga texter som säkerligen skulle ha imponerat på herrar som Povel Ramel, Hasse Alfredsson och Tage Danielsson. Ett bra album att lyssna till en regnig novemberkväll med en varm kopp te som enda sällskap. (TB)

BBBB Blue Moon Marquee Scream, Holler & Howl (Independent)

Det man snabbt kan konstatera när man hör Blue Moon Marquee är att det är ett band det svänger om – rejält. Det är spelglädje och lek från början till slut. Musiken är en riktig smältdegel av lite äldre stilar, det är lätt att föreställa sig detta band på en scen i någon liten stad i USA för 50-60 år sedan. I mixen av intryck och stilar finns det blues, jaxx swing, country, roots och rock. Allt format tillsammans med ett sanslöst sväng.

Blue Moon Marquee är Al Cardinal, sång och gitarr, och Jasmine Colette (som går under smeknamnet Badlands Jazz), sång, bass och slagverk. Trots

att de bara är två är Blue Moon Marquee ett riktigt kraftpaket, och det märks att de älskar det de gör. De har också den goda smaken att bjuda in några av sina vänner som Duke Robillard och Paul Pigat. Robillard med förflutet i band som The Fabulous Thunderbirds, Roomful of Blues, J. Geils Band och legendarer som Tom Waits och Bob Dylan. Duke Robillard är med på sex av albumets 13 låtar och bidrar verkligen till att ge musiken lite mer tyngd. Den kanadensiske gitarristen Paul Bigat gästar på låten "My wild rose" som även den gungar på något alldeles fantastiskt.

Det finns ytterligare några gäster på albumet som alla drar sitt strå till stacken och bäddar in helheten till ett spännande album. Det är Darcy Phillips, Hammondorgel och piano, Jerry Cook, saxofon, Erik Nielsen, tamburin, samt Matt Peases på trummor.

Gillar du swing, lite blues och country är detta ett album för dig. Det blir bara bättre för varje gång jag lyssnar på det. Ett album jag varmt kan rekommendera. (TB)

BB

David Massey Darkness at dawn

(Poetic Debris Records)

David Massey backar inte för att tala om vad han tycker. På denna ep tar han upp ämnen som religion, klimatförändringar och utvecklingen i samhället i allmänhet. Musiken är en mix av folk, blues, bluegrass och rock.

Tänkvärt och engagerat, men på något vis fastnar inte epn. Jag vet inte riktigt vad det är, eller varför. Men det finns ingenting som håller fast mig och gör att jag återkommer till skivan. Ändå har jag försökt genom ett antal genomlyssningar, men det lyfter inte.

Inget uselt album på något vis, men det talar inte riktigt till mig. (TB)

BBB

Lustans lakejer Mörk materia

(Icons Creating Evil Art)

Lustans Lakejer tillhörde mina stora favoriter bland svenska artister på tidigt 1980-tal. På självbetitlade debuten fanns det några spår som lockade där "Begärets dunkla mål" var den lysande stjärnan. På andra albumet, "Uppdrag i Genève" hade bandet tagit ett stort steg och levererade ett album som jag



än idag återvänder till med jämna mellanrum. Albumet är fullt av starka låtar som jag tycker håller bra än idag.

Så det var med hyfsat stora förväntningar jag tog mig an nya "Mörk materia". Musiken är helt ok, kanske inte riktigt på nivå med storhetstiden, men texterna har utvecklats med åren, så även Johan Kinde. Om man tar sig tid att lyssna på texterna så är det flera av låtarna som är ganska tunga och emellanåt känns det även lite sorgsamt.

Låtar som etsar sig fast är inledande "Mörk materia", "Tiden är en obarmhärtig älskarinna", "Svarta segel" och "Den fjärde mannen". "Mörk materia" är

kanske ingen blivande klassiker men ett gott dagsverke av Lustans Lakejer som kommer att få en del speltid framöver. (TB)

BBB

Nina Åkerblom-Nielsen Tid

(Kakafon Records)

Med basen i folkmusik skildrar Nina Åkerblom-Nielsen sin syn på livet, i med- och motgång. Det finns understundom tunga bitar av sorg och smärta, men även framtidstro och glädje. När det gäller musiken och Ninas sång finns det ingenting att anmärka på, det är albumets styrka i mina ögon och öron.

Jag tror också att många kan

finna tröst och styrka i låtarnas texter, även de mörka partierna. De allra flesta av oss har vid något tillfälle i livet behövt uppleva och bearbeta en djup sorg. Många går stärkta ur det, andra inte.

Jag är nog egentligen inte rätt person att recensera ett album som detta då svensk folkmusik är något jag normalt har svårt för. Men jag är ändå positivt överraskad av Ninas album, det var klart mer givande att lyssna på än jag förväntade mig, något som än en gång visar att förutfattade meningar ofta kommer på skam. Om du normalt uppskattar svensk folkmusik bör du verkligen ta dig tid att lyssna på "Tid". (TB)

BBBB

Sophie Zelmani

The world ain't pretty

(Oh Dear Recordings)

Det finns några få sångerskor vars röster man känner igen efter bara några sekunder, Sophie Zelmani är en av dem. Jag har alltid varit förtrollad av hennes spröda men ändå starka röst som smeker örat som en lätt sommarbris smeker huden. Hon har också haft förmågan att skapa små mästerverk till låtar, små fristående berättelser som snärjer mig som lyssnare.

Zelmanis musik är ingenting du bara sätter på i bakgrunden och sedan fortsätter med din dag. Glöm det! Det här är musik som kräver aktivt lyssnande, och ger du dig själv och Sophie Zelmani tiden kommer du att bli belönad. Titellåten som också inleder skivan är överraskande poppig i sin framtoning, men lika vacker som hennes låtar brukar vara.

Skivans toppar är förutom "The world ain't pretty" låtar som "One man's kiss", "This is the place", "Do something" och "When you're singing". Det finns dock ingen dålig låt på albumet, men som sagt, det kräver aktiv lyssning. (TB)

BBBB

Ozzy Osbourne

Patient number 9

(Epic/Sony)

Ozzy må ha sett sina bästa dagar, men han kan fortfarande göra musik som lockar. Det märks på flera av låtarna att han nog insett att han är på upploppet i sitt liv. Det är väl egentligen ett under att han kommit så här långt, det är ju ingen man som varit snäll mot sin kropp, men till många hårdrocksfans stora glädje är han kvar och har nu släppt ett överraskande bra album.

Många av spåren är relativt mörka i sina texter och ofta handlar det om Ozzy själv eller hur han uppfattar det liv han nu lever. Det startar redan på inledande "Patient number 9" där Jeff Beck gästar på gitarr.

Ozzy omger sig som vanligt av fantastiska gitarrister på hela albumet. Förutom nämnda Jeff Beck medverkar även Zakk Wylde, Eric Clapton, Tony Iommi och Mike McCready från Pearl Jam. Även Metallicas demonbasist Robert Trujillo gästar på albumet. Namnen känns fullt naturliga som gäster på att Ozzy Osbourne-album, men ett överraskande val är producenten Andrew Watt som kanske är



Sophie Zelmani. Foto: Christina Ottosson Oygarden

mest känd för sina samarbeten Miley Cyrus, Bebe Rexha, Dua Lipa och Maroon 5 bland många andra. Han är visserligen ingen ny bekantskap för Ozzy. Han producerade albumet "Ordinary man". Han låter verkligen Ozzy låta som Ozzy och det är ett bra recept.

Tungt, mörkt och självklart, precis som det ska vara när Ozzy är som bäst. Visst finns det några låtar som inte riktigt håller, men det är inget som stör helheten. Mörkrets furste är fortfarande säker på sin tron. (TB)

BBB

Paul Gurney

Blue horizon

(Tailgator Music)

Rootsrock från Nya Zeeland, men det kunde lika gärna ha varit från den musikala smältdegeln i USAs södra stater. Snuggt, välgjort och lockande. "Blue horizon" är Paul Gurneys andra soloprojekt, annars är han mest känd som medlem av bandet The DeSotos.

Gurney väver ihop spännande små berättelser med en stundtals spröd ljudbild som lockar in

lyssnaren i musiken. Det här är inget album man sätter på i bakgrunden och slölyssnar på. När det väl ljuder ur stereon är det lika bra att kapitulera och ge musiken din fulla uppmärksamhet.

Det ska erkännas att det tar några genomlyssningar innan albumet börjar fastna, men för varje ny lyssning hittar jag något nytt. Kanske bara någon liten detalj, ibland blir det en större aha-upplevelse. Saken är att jag tycker mig upptäcka något nytt vid varje ny lyssning. Kan vara



inbillning, men det är något som får mig att känna så och som gör att jag kommer tillbaka till albumet gång efter annan.

Det här är ett album som kommer att få en hel del tid av mig framöver. (TB)

BB
Mönster
Life science
(Paraply Records)

Jag har lite svårt att sätta fingret på vad det egentligen är för musik jag lyssnar på. Lite rock, pop, country, jazz och kanske lite fusion. Det behövs i sig inte vara fel, men för min del gör det att jag upplever det som ett splittrat album, det saknas en röd tråd, något som också förstärks av att det mitt i alltihop dyker upp en låt på svenska. Det funkade inte för mig.

Det finns dock några ljuspunkter på albumet som countrydoftande "On my way" som är en störtskön och enkel låt som fastnar omgående. Jag gillar även "Explorer" som har en skön 1960-talsfeeling med en orgel som bäddar in hela låten. I övrigt är det lite för splittrat och rörigt för min del, men som sagt, det finns några guldgruv. (TB)

BBBB
The Mystic
TruVine
(The Mystic)

Americana när den är som bäst. Lockande, suggestiv och stundtals tung. Sångaren Jo Lilys röst känns som en korsning av John Hiatt och Tom Waits. Den har en mycket speciell karaktär som passar perfekt till bandets musik och texter. På något vis ger rösten låtarna en självklar trovärdighet och man tror på det Lily sjunger.

När jag lyssnat in mig en del på skivan kan jag luta mig tillbaka, sluta ögonen och drömma mig bort. Bilden jag får är en klubb på 1950- eller 60-talet där röken från cigaretterna ligger tung i lokalen som är lagomt skumt upplyst. På scenen står The Mystic iklädda svarta stilrena kostymer och bjuder på sin musik.

Publiken blir allt mer engagerad och konversationerna tystnar i takt med att allt mer fokus hamnar på scenen och musikerna. Svänger gör det ordentligt och det hörs att de inblandade har kul när de spelar. Självklara favoriter är "Up jumped the devil", "Midnight in

Mississippi '22" och "I'll do it for you". Underbart och lockande. (TB)

BBBBB
Wilmer X
Mer för dina pengar
(Universal)

Ett nytt album med Wilmer X! Det finns fler sätt att ta sig an detta som gammalt fan av Skånerockarna. Antingen är man smått euforisk och förväntar sig att allt som det alltid varit.

Alternativt är man ytterst skeptisk. Herrarna kan inte vara lika vassa som de än gång var. Alldeles för många band har gjort comeback utan glöd och gnista och med låter som inte alls hållit samma klass som under storhetstiden. Eller också lyssnar man först och ser vart det hela tar vägen.

Jag valde det senare alternativet, men hade lika gärna kunnat köra på det första. Wilmer X är fortfarande ett av Sveriges alla bästa rockband. Det svänger lika bra som det alltid gjort och Nisse Hellberg är fortfarande kung när det gäller att skriva bra låtar.

Det behövs inte många takter av öppningsspåret "Nu eller nästa

liv" för att nackhåren ska resa sig. Det är business as usual och det rullar bara på. Andra låten, "Slicker den hand som slår", har ett tempo som skulle få ett ungt punkband att vändas av avund, och som vanligt en underfundig och klok text.

Jag är normalt inte svag för rock på svenska, men Wilmer X är ett lysande undantag. Det kan bero på Nisse Hellbergs breda skånska som känns perfekt för den svängiga rock bandet spelar.

I lighetens namn är det inte bara rock på albumet. "Smycken och juveler (har gjort en trashank av mig)" är skånsk countryrock, lysande. Det är en styrka med ett bra band att de vågar ta ut svängarna och kliva vid sidan om det rockspår alla förväntar sig.

Efter att ha lyssnat igenom albumet ett antal gånger kan jag konstatera att jag hittar inte en enda låt som faller ut eller är dålig. "Mer för dina pengar" är ett mycket gott hantverk som är en given kandidat till årets bästa svenska album och ganska säkert en blivande klassiker.

Där kan man tala om stark comeback. (TB)



BB
Little Big Town
Mr. Sun
 (Capitol Nashville)

Det infinner sig ganska snart ett problem på Little Big Towns "Mr. Sun". Problemet är att bandet irrar fram och tillbaka utan någon röd tråd i det de gör. Visst finns det några riktigt bra låtar som "Hell yeah", "Heaven had a dancefloor" och "Last day on earth" men det räcker inte på långa vägar. Det är alldeles för klent med tanke på hur många låtar det är på albumet.

Tyvärr är de flesta låtarna väl slätstrukna. Jag hade hoppats på betydligt mer från Little Big Town, men man kan inte lyckas varje gång. (TB)

BBBB
Anthony Gomes:
High Voltage Blues
 (Rat Pack Records)

Det här albumet är egentligen lite svårt att ta till sig. De flesta låtarna, alla utom tre, har funnits med på tidigare album med Anthony Gomes. Tanken är enligt det nya skivbolaget att öppna upp en ny fanskara för Gomes som tidigare haft sina följare till stor del inom bluespubliken.

De gamla låtarna har fått nya och rockigare kostymer, något

den sympatiska Gomes trakterar på ett lysande sätt. Albumet inleds med en ny version av "Painted horse" i en tung rockig version med en attityd som perfekt passar Gomes röst. Albumets andra spår är en av skivans tre nya låtar, "Fur covered handcuffs" där han berättar om hur hans flickvän köpte ett set handfängsel med pälsoverdrag och hur det utvecklade sig. Den följs av ännu en ny låt, "Blues-a-fied" som är en bluesshuffle som vi är vana med från Gomes tidigare album.

En låt som svänger riktigt bra. Albumet fortsätter i samma stil med en mix av rock och blues-rock med bra tyngd och mycket väl framfört. Bland musikerna som gästar på albumet finns basisten Billy Sheehan som tidigare spelat med David Lee Roth och även var en av grundarna till bandet Mr Big. Han har även varit basist i Steve Vais band under många år. Med bland musikerna finns också Ray Luzier som till vardags är trummis i Korn.

"Born to ride" är mycket tyngre har mer attityd än den tidigare versionen, något man i princip kan säga om alla av de nyinspelade låtarna på albumet. Då borde det kanske

vara en fullpoängare? Nja, inte riktigt. Det är absolut ett fantastiskt bra album med det finns några låtar jag saknar om nu tanken är att låta nya fans upptäcka Anthony Gomes. Varför är inte låtar som "The whiskey made me do it", "Come down" och "Love sweet love" med på albumet. Det är kanske Anthony Gomes starkaste låtar på de tidigare albumen. Men det är också det enda jag har att invända mot. (TB)

BBBB
The Miners
Megunticook
 (Match-Up Zone Records)

The Miners är djupt rotade i den amerikanska countrytraditionen. När det gäller musiken är den oantastligt framförd där Brian Herder pedal-steel ger anrättningen precis rätt krydda. Tillbakalutat och snyggt. Lätt att ta till sig, ungefär som att sätta sig i favoritfåtöljen och bara släppa vardagen för att drömma sig bort en stund gärna till tonerna av "Megunticook".

Det finns gott om bra låtar som "Walnut lane", "Call me up", "Baby boots" och "Cardboard sign", som i sig är små fristående berättelser, som de flesta andra låtar på albumet. Visst står sig

låtarna bra på egen hand, men när The Miners drar igång vill jag gärna ha mer. (TB)

BB
Steve McNaughton
Journeyman
 (Steve McNaughton)

Steve McNaughton är ett stort namn hemma i Australien, inte minst i Sydney. Det handlar genomgående om heartland-rock lite i samma anda som John Mellencamp, John Eddie och Joe Grushecky, men kanske aningen mer polerat.

Låtarna är genomgående väl-skrivna. Problemet för min del är att det är lite för snyggt och tillrättalagt vilket gör att det inte finns något som sticker ut och griper tag i mig. Samtidigt kan jag på inget vis säga att det är dåligt eller ointressant. Det finns ändå en låt som fastnat, och den sitter ordentligt, det är "A good song", men det räcker inte. (TB)

BBBB
Diane Patterson
Satchel of songs
 (Diane Patterson)

Det jag visste om Diane Patterson i förväg var att hon var en älskad americanaartist. Därav blev jag lite förvånad när jag lyssnade på albumet första



låt, "Roots heart rhythm" som svänger otroligt skönt i reggae-takt. Förvånande men smått genialiskt. Det innebar att jag tappade den förutfattade meningen om vad jag skulle lyssna på och direkt släppte ned garden.

Andra låten, Lätt mystiska "Silk and honest pay" härstammar från en gammal vikingasång som Diane snappat upp under sin tid i Sverige och Danmark. Titellåten, "Satchel of songs", som spelades i Sverige 2019 är riktigt bra och jag älskar Rick Nelsons ståbas som vaggar fram låten som en varm rock en klar och kall vinterdag. Skönt och mysigt.

Diane kliver bort från den traditionella americanan på "One part corn" vars monotont matande trumma för tankarna till den amerikanska urbefolkningen, eller den svenska också för den delen. Spännande och lockande.

"Turn toward the sun" är mer traditionell americana med en lite

vemodisk touch och kanske en av albumets vackraste låtar. Även "Somewhere there's a song still singing" fortsätter i samma stil, så självklart, så enkelt, så bra. Som helhet ett riktigt bra album som vågar ta ut svängarna och ändå behåller den röda tråden som binder samman allt till en tilltalande och lockande mix. Rekommenderas. (TB).

B **The Pretty Reckless** **Other worlds** (Self released)

Jag har de flesta av bandets tidigare album, men detta blir jag inte riktigt klok på. Nya versioner på egna låtar de spelat in tidigare samt några covers.

Flera av de egna alstren har de gjort bättre tidigare, men ett lysande undantag, den akustiska versionen av "Death by rock'n roll" som är bland det bästa jag hört i år.

Tyvärr är det egentligen den enda höjdpunkten på albumet

i mina ögon och öron. Det finns ett par låtar till som är ok, men det är inte riktigt så här jag vill höra The Pretty Reckless. (TB)

BBB **Dan Navarro** **Horizon line** (Red Hen Records)

Dan Navarros nya album skulle lika gärna kunna beskrivas med en lista på alla fantastiska musiker som medverkar allt under överinseende av producenten Jim Scott. Dan Navarro kanske inte är ett känt namn för många musikälskare, ändå har många hört hans låtar, ofta utan att veta om det.

Han har skrivit låtar som spelats in av artister som David Lee Roth, Jackson Browne, Nile Rodgers, Dave Edmunds och många fler.

Han var även med och skrev Pat Benatars stora hit "We belong". Han har dessutom med låtar i filmer som "Deadpool 2", "Pitch perfect 2", "Talladega

nights", "The ballad of Ricky Bobby Blue Valentine" och "The office" med flera. Så det är ingen duvunge det handlar om.

Dan Navarro hade tidigare en duo med Eric Lowen men fortsatte som soloartist när Lowen gick bort. I mångt och mycket fortsatte han i samma spår som Lowen & Navarro trampat upp under sin tid tillsammans och han för arvet vidare på ett bra sätt.

Texterna handlar inte helt överraskande om livet och de motgångar man ibland ställs inför, men även de tillfällen då det känns att livet går åt rätt håll. Men mest handlar om livets små vedermödor. Snyggt och välförpackat vilket gör att även de mörka texterna upplevs som vackra och inte känns fullt så tunga.

De bästa spåren på albumet är "Horizon line", Hopeful hearts, "Come around (January's child)", "Rose in window" och "Sleep tonight". (TB)



BBBB

The Commoners Find a better way (Gypsy Soul Records)

Detta Toronto-band stötte jag på av en tillfällighet när jag satt och kollade på lite nya musikvideos. Rätt var det var rullade en video med låten "Too much" igång. Jag fastnade direkt och sedan var det bara att invänta releasen av albumet "Find a better way", en väntan väl värd att utstå. Inledande "Find a better way" är sådär självklart enkel och lysande bra att jag omgående vet att denna låt kommer jag att höra många gånger.

Glädjande nog fortsätter

albumet i samma stil. Lagom tung rock med en touch av sydstatsrock som flirtar flitigt med band som The Allman Brothers Band, Lynyrd Skynyrd, Blackberry Smoke med flera. Det fortsätter lika med som det startade med "Fill my cup", "Too much", "Hangin' on again", "Naturally" med en skön Hammond som bäddar in låten lika försiktigt som en dyrbar present.

Visst finns det ett par spår som känns lite svagare, men för ett band jag aldrig hört förut är det ändå mycket gott att ta till sig. Missa inte The Commoners! (TB)

BB

Johanna Lillvik The love hate syndrome (Paraply Records)

Att skriva låtar och framföra den med känslorna på utsidan som en yta är inte helt lätt och väldigt utlämnande. Det verkar vara Johannas melodi. Känslösvängarna påminner lite om de i ett förhållande som har gått från att vara fyllt av kärlek till att vara lika växlande som svenskt midsommarväder. Skillnaden är att nyanserna mellan solsken och den värsta åskskuren saknas. Här finns ingen lätt molnighet, litet sommarregn eller en skön

sommarbris. Antingen är det guld och gröna skogar eller bara svart och kallt. Johanna är inte rädd för att dela med sig av sina känslor och lyckas binda ihop texterna med musik som är så dramatisk eller vacker den behöver vara. Det är också lite befriande att hennes piano i mångt och mycket är det som styr ljudbilden.

"The love hate syndrome" är nog inget album för topplistor, till det kräver det alldeles för mycket av lyssnaren. Ska du kunna ta till dig Johanna Lillviks musik måste du ge dig hän och ta dig tiden att lyssna. Själv är jag lite klugen, kanske beror det på att musiken är för krävande för

mig, jag är inte riktigt säker. Men det finns något spännande med detta hela trots de stora skiftningsarna på albumet. Höjdpunkterna för mig är låtarna "Ms Crusoe" och "Modern woman". (TB)

BBB

The Doobie Brothers Liberté

(Island Records)

The Doobie Brothers hade sin storhetstid på 1970-talet och ska man vara helt ärlig har de album bandet släppt efter det årtiondet inte varit allt för roliga, möjligen med undantag för "Cycles" som kom 1989. I örvigt har det som sagt varit klen med intressanta album från bandet, tills nu, eller? Det börjar i alla fall lite lovande med "Oh Mexico" som svänger riktigt bra. Andra spåret "Better days" känns som en typisk bilåkarlåt som säkert kan få en del radiotid i USA.

Det fortsätter bra med "Don't ya mess with me" och "Cannonball". Låt vara att det inte är riktigt i dignitet med vad bandet gjorde på toppen av sin karriär, men albumet är klart bättre än något de gjort på drygt 30 år.

En av mina stora favoriter på albumet är "The American dream". Det finns några spår som är svagare än övriga albumet vilket nog märks extra tydligt eftersom de kommer i en svit. Men albumet tar ny fart med "Just can't do this alone". Jag är positivt överraskad av "Liberté". Ett riktigt gott dagsverk men aningen ojämnt, men än finns det lite att hämta ur bandet. (TB)

BBB

Those Barren Leaves W.I.A.B.R.

(Those Barren Leaves)

They Barren Leaves består Marit och Martin Deubler Holmlund, en helt ny bekantskap för mig, men en spännande sådan. De hade precis börjat arbeta med detta album när pandemin slog till med full kraft. Många musiker som var i samma situation lade antingen ned projektet eller fortsatte att skriva låtar istället.

Marit och Martin funderade en kort stund och insåg sedan att deras hem skulle komma att bli studion för detta album. Under parollen man tar vad man har skrapade de ihop utrustningen de behövde och började spela in på egen hand.

Resultatet, grunden till ett riktigt bra album, men det

saknades bas, trummor och lite gitarer. Det fixades sommaren 2021 när samhället öppnade upp lite igen. Då flyttade inspelningarna från duons hem till Kristoffer Ragnstams studio där de kompletterades med rytmsektion.

Därefter gjorde sig pandemin påmind igen vilket gjorde att Kristoffer fick fortsätta att mixa färdigt albumet på egen hand. Det är lätt att tro att det skulle märkas i slutresultatet att inspelningen skedde i olika

stadier och definitivt inte på det sätt man brukar spela in musik i form av i vilken ordning saker spelades in. Men icke. Hade jag inte vetat om bakgrunden hade du inte läst de tidigare raderna i denna recension. Det är ändå intressant att se att när hindren finns där är lösningen inte långt borta och ofta genialiskt enkel.

Musiken då? Ju, det är ett skönt tillbakalutat rockalbum. Jag hittar ganska snabbt några favoriter, bland annat "After a storm" som är en av två låtar på

albumet som faktiskt spelats in på nytt. Varför vet jag inte, men det hade varit spännande att höra originalversionen. "Besieger" är en annan favorit.

"W.I.A.B.R." är ett ok album, det jag möjligen saknar är att någon av de låtar som inledningsvis låter som om den ska öka i tempo och intensitet också gjorde det. Det är absolut inget fel på duons lugna rock, men det skulle behövas ett par spår som sticker ut lite och bryter av. (TB)



The Doobie Brothers. Foto: thedoobiebrothers.com

BBBB

Ryan Adams

FM

(Pax Americana Records)

Jag har alltid gillat Ryan Adams lite säregna rock och nya albumet är inget undantag. "I want you" är en perfekt öppningslåt på album. Det rockar redan från de första tonerna. Rocken är grunden genom hela albumet men Ryan Adams flirtar friskt med punk, rock, pop och 1970- och 80-talen. Det är kanske därför jag gillar albumet så starkt, det var onekligen en av populärmusikens bästa perioder.

Förhållandevis bekymmerslös rock med härligt skramliga gitarrer. Ryan Adams när han är som bäst hell enkelt.

Den nitiske kan säkert härleda flera av låtarna och mena att han snott än det ena än det andra. Och visst finns det kopplingar och referenser, men jag vill nog hellre se det som om han hämtat inspiration.

Tom Petty-vibbarna blir riktigt påtagliga i "When she smiles" och "Wild and hopeless", det kan också sägas om avslutande "Someday". "Fantasy file" har en klar 1980-talskänsla á la Los Angeles över sig något som också gäller "Fairweather". "So dumb" är rak enkel Ryan Adams-rock när den är som bäst.

"FM" är verkligen ett album som var lätt att ta till sig. Man behöver inte göra det krångligare än så här. Imponerande. När jag skrev denna recension var jag imponerad av att han hunnit med tre album, bra album dessutom, under 2022 och en turné, sedan kom "Devolver". Med den produktionstakten är risken stor att han förstör ackordet för många musiker i branschen. (TB)

BBBB

Ryan Adams

Devolver

(Pax Americana Records)

Ryan Adams fjärde(!) album under 2022. Då finns det väl ändå ingen möjlighet att han ska kunna göra ett bra album med starka låtar. Den källan borde han ha tömt med de tidigare albumen, men inte Ryan Adams inte.

Inledande "Don't give it away" är en självklar låt som fastnar direkt i sin lite tunggungiga garagerock. Detsamma gäller skramliga "Alien USA". På "Banging on my head" skruvar han upp både volym och tempo med ett riktigt bra resultat. På "Marquee" blandar han jing-

le-jangle och heartland-rock på ett förtjänstfullt sätt, en av albumets absolut starkaste låtar tillsammans med "Too bored to run".

"Get away" är en annan självklar rocklåt som Adams är så bra på. Körerna på refrängen i "I'm in love with you" är så enkla men ändå så bra, och varför krångla till det. Bara att buga och bocka för Ryan Adams tempo och förmåga att skapa bra musik. Men är det verkligen slut här? Nja, var inte allt för säker, det tisslas och tasslas om ytterligare ett par releaser under 2022. Om ryktena

stämmer ska de heta "Return to Carnegie Hall" och "1985", vi får väl se vad som händer. (TB)

BBB

**Sammy Hagar & The Circle
Crazy times**

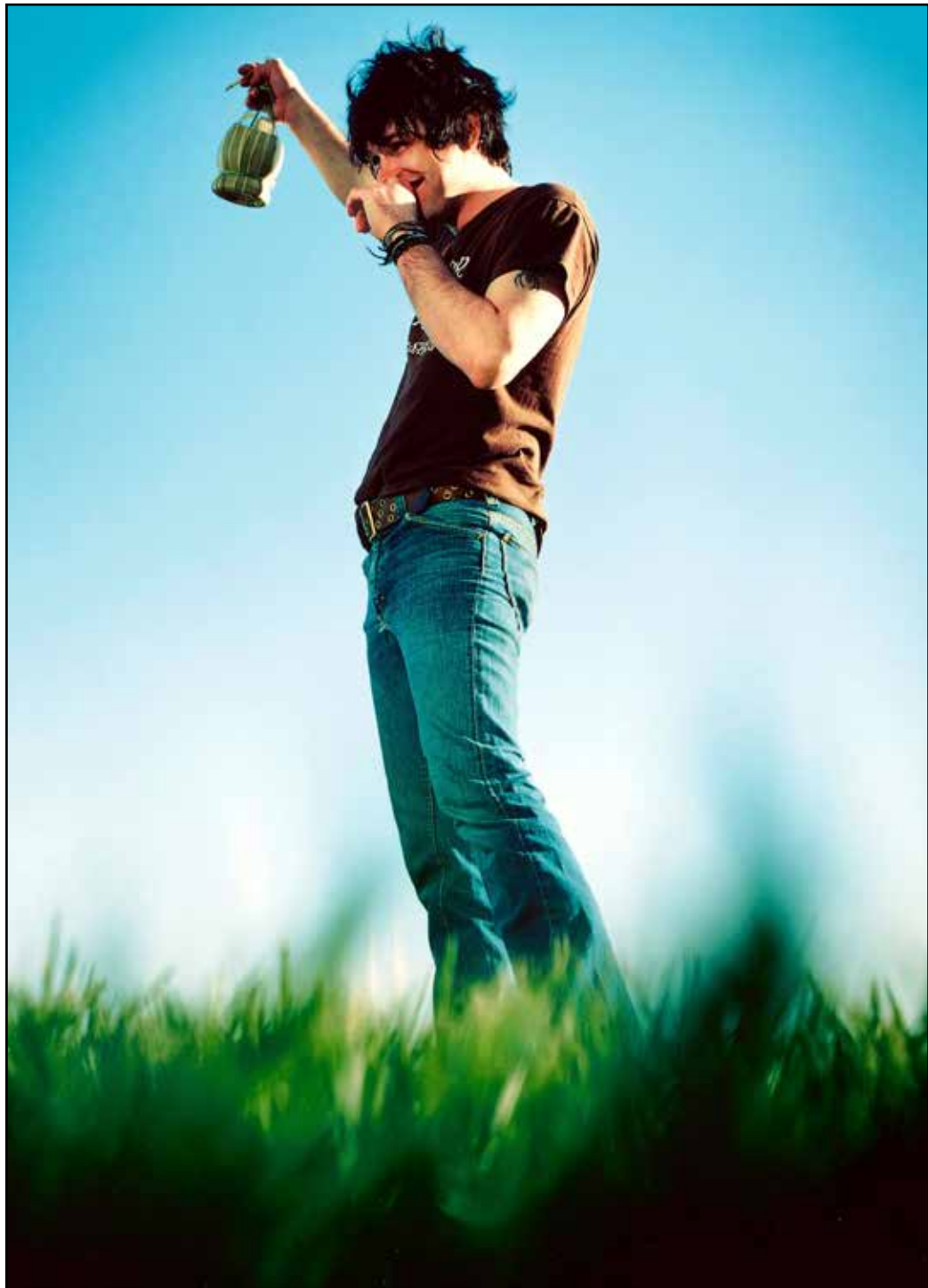
(Universal Music)

Sammy Hagar har väl egentligen ingenting kvar att bevisa inom rocken. Nu går han det mest för att det är roligt och håller honom vital. Det har på senare kanske påverkat hans album, de har inte varit lika vassa som i hans bästa dagar, men "Crazy times" är definitivt ett steg i rätt

riktning. Till viss del kan det bero på producenten Dave Cobb som påverkat resultatet till det bättre, men visst är det en bit kvar till glansdagarna.

Att Hagar har ett kompetent band i The Circle är inget att tvivla på. Jason Bonham på trummor, Michael Anthony på bas och Vic Johnson på gitarr är ett tight band, perfekt för Hagar, och de verkar ha samma inställning till livet och musiken som sin sångare, lite glimten i ögat-känsla. Det ska vara roligt att spela rockmusik.

"You get what you pay for"



Ryan Adams. Foto: newrecords.com



är ett av albumets bästa spår tillsammans med lugna "Father time" och "2120". Ett bra rock-album där det som saknas är udden i låtskrivandet men absolut värt att lyssna in sig på. (TB)

BBBB

Buddy Guy

The Blues don't lie (Silvertone Records)

När Buddy Guy hör av sig och vill att du ska vara med på hans nästa album, då kommer man. På nya albumet är det gott om rock- och bluesadel. Medverkar gör bland andra Elvis Costello, Jason Isbell, Mavis Staples, Bobby Rush och James Taylor samt ett knippe fantastiska musiker.

Albumet inleds med "I let my guitar do the talking" som Buddy Guy skrivit tillsammans med trummisen och producenten Tom Hambridge. En perfekt öppningslåt som sätter tonen för hela albumet. Funkig med skönt blå

och bra sväng. Redan här visar Guy varför han anses vara en av de största gitarristerna inom bluesen.

Lite mer slowblues blir det på andra spåret, "Blues don't lie", vaggande skön låt. Vacker som en tidig vårdag i strålende sol-sken. De flesta av albumets låtar är skrivna av Tom Hambridge och Richard Fleming, en duo som verkligen kan sitt hantverk. Till det hela kryddar Buddy Guy anrättningen med ett par covers som "Sweet thing" skriven av Joe Josea och BB King samt "I've got a feeling" av John Lennon och Paul McCartney. Två riktigt bra covers.

Av låtarna med gästartister har "House party" där Wendy Moten gästar ett skönt groovigt gung. Klockren är också "What's wrong with that" med Bobby Rush. Även "Gunsmoke blues" där Jason Isbell gästar är en favorit.

Med 65 år bakom sig i musik-branschen är det kanske lätt att

anta att man lutar sig lite tillbaka och gör något pliktskyldigt album då och då, men inte Buddy Guy. Här är det all in från början till slut, ingenting lämnas åt slumpen och det finns inga "det får duga", det är det som gör honom till den störste levande bluesmusikern idag. (TB)

BBBB

Thorbjørn Risager & The Black Tornado Navigation blues

(Provogue/Mascot Records)

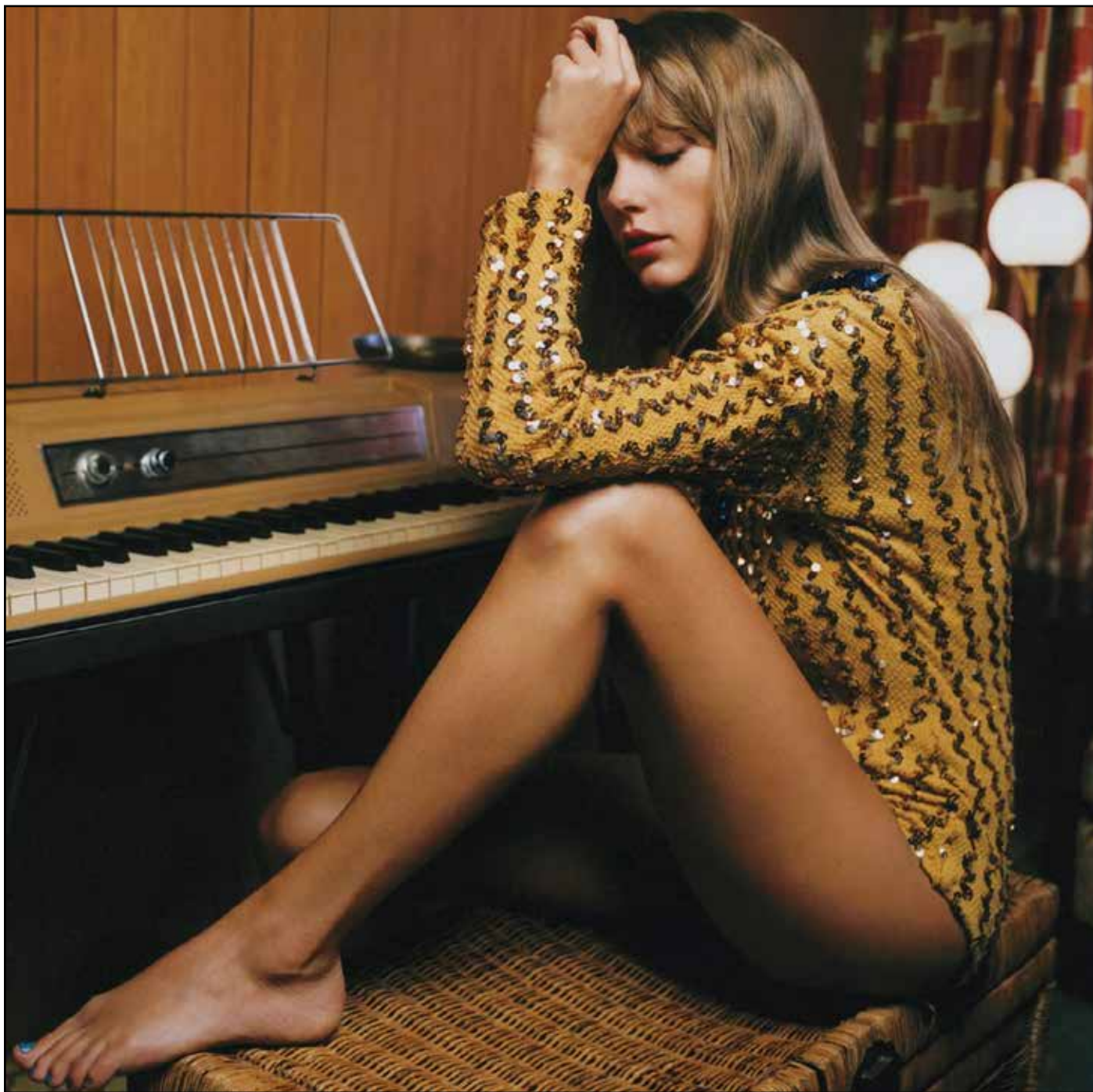
Thorbjørn Risager och hans band är inte bara det flitigast turnerande bandet i norra Europa de är också ett av de bästa när det gäller att ge ut bra album. Nya "Navigation blues" befäster bandets topplacering inom den europeiska bluesen.

Jag vet inte hur många gånger jag sett bandet live, de levererar alltid, aldrig ett dåligt upp-trädande. Så är det även när det gäller bandets album, lägstanivån

är skyhögt över många andra band.

Nya "Navigation blues" börjar med den långsamt pulserande titellåten, och sedan är jag fast, inga direkt muntra toner på öppningsspåret, men gripande. Lite mer uppsläppt blir det i boogiebluesen "Watch the sun go down" som har en härligt go puls och lika skön slide. Riktigt laid-back blir det i "The way you make me feel" en riktigt skön låt. Den sprödriffiga inledningen av "Fire inside" för osökt tankarna till The Rolling Stones. Riffet driver sedan hela låten där både blås och Risager röst kommer till sin fulla rätt.

Härligt pulserande "Taking the good with the bad" och "Whatever price" svänger något alldeles särdeles bra. "Navigation blues" befäster Thorbjørn Risager & The Black Tornados position som ett av de bästa banden på skiva i Skandinavien. På turnésidan är de redan mästare. (TB)



BBB
Taylor Swift
Midnight

(Republic Records)

Få om någon kan mäta sig med Taylor Swift och hennes framfart på topplistorna världen över idag. Hon är en mästare på att skapa förväntningar och dela ut små ledtrådar till sina fans om vad som komma skall.

Hon var inte gammal när hon erövrade countryvärlden. Tog sedan steget över mot pop-musiken och blev en världsartist. Hon har en förmåga att väva samman musik och text på ett smått magiskt sätt och är väldigt artikulerad i sin sång.

Nya albumet innehöll ett tag de tio första platserna på Billboard Hot 100-listan, det är hon den första artisten som klarat av. Ingen annan har varit riktigt nära före det. Är det nya albumet lika bra som föregångarna? Tittar vi till produktion och musicerande finns det inte mycket om ens något att anmärka på.

"Anti-hero" är den mest spelade låten på albumet, vilket kanske inte är så konstigt. Smart låtskrivande kryddat med en bra musikvideo är ett gott recept på framgång. Titellåten "Midnight" har också fått mycket speltid i radio och på videokanaler

vilket också gäller "Snow on the beach" som är ett samarbete med Lana Del Rey.

Ingen kan ta ifrån Taylor Swift att "Midnight" är ett album utöver det vanliga. Men för min del saknar jag lite av de hookar som hon gjort sig känd för, och leken med ord och fraser. Som sagt att bra album, men inte riktigt för mig. (TB)

B
A-ha
True north
(Sony)

Norska A-ha erövrade poplistor-

na på 1980-talet med låtar som "Take on me", "Hunting high and low" och "The sun always shine on t.v." De följde upp det med ett hyfsat bra album, "Scoundrel days" där "Cry wolf" blev den största hiten men "I've been losing you" var den klart bästa låten. Titellåten från albumet "Stay on these roads" tillsammans med "You are the one" blev också stora hits, hur nu det gick till?

Även "Crying in the rain" från 1990 sålde bra, men albumet var alldeles för blekt. I irlighetens namn är det lite av en överraskning för mig att de trots allt haft några hits efter "Scoundrel days".

Albumen de släppt är inte särskilt bra eller spännande.

Så det var med det i minnet jag lyssnade på nya "True north" för första gången. Det blev flera och fler genomlyssningar, men utan att hitta magin. Visst är det en del snygga arrangemang och låtar, men det håller inte. Slätstruket. (TB)

BBB

John Norum **Gone to stay**

(Fifth Island Music/Gain)

Jag har alltid gillat John Norums soloprojekt. Ofta lite tuffare än vad han gör i Europe, även om bandet på senare år tuffat till sig betänkligt. Inledande "Voices of silence" sätter tonen direkt och han spelar tyngre och bättre än tidigare. Det känns som om John Norum fortsätter att utvecklas hela tiden.

Andra spåret, "Sail on", inleds lite försiktigt men för ganska snart tankarna till Soundgarden, beröringspunkterna är många på vissa partier av låten. Tunggung av bästa sort med lite blueskrydda. John sjunger några av låtarna själv och han har visat tidigare att han är en riktigt bra sångare. Ändå släpper han gärna ifrån sig sången på en del av låtarna. Dels för att vissa låtar inte passar hans röst, samtidigt ger gäst-sångarna ännu en dimension till några av låtarna. Wig Wams Åge Sten Nilsen är en av sångarna, Kelly Keeling en annan och på spåret "Terror over me" delar de båda på sången med John Norum.

Albumet då? Jo, ett fullgott hantverk som kommer att spelas ett antal gånger framöver. John Norum vet vad han gör och kan även konsten att välja och skriva bra låtar. (TB)

BBBB

Michael Veitch **Watchtraum**

(Michael Veitch)

Ännu en av många talangfulla låtskrivare och artister. Michael Veitch sätter alltid sina låtar i centrum. Det viktiga är att berättelsen och upplevelsen når fram. Runt dessa låtar bygger han en spröd och vacker ljudbild som ramar in hans låtar på ett lika fantastiskt som självklart sätt. Till skillnad från många av sina kollegor inom singer/songwriter-genren har Veitchs låtar en skönt positiv klang som gör att man kan lyssna på albumet nästan oavsett vilket humör man själv befinner i.



John Norum. Foto: Tallee Savage

Ett hantverk som jag är säker många avundas honom för. Det är en konst att få vackra och spröda låtar klinga så självklart och modigt. Många strävar dit, få lyckas. Nu är det inte bara låtarna som håller hög klass. Musicerandet är också på en riktigt hög nivå och för varje genomlyssning upptäcker man ytterligare små detaljer som gör det hela bättre. (TB)

BBB

Björn Hamrin **Coda**

(Paraply Records)

Björn Hamrin är väl inte ett namn den breda musikpubliken känner till, ändå är det säkert många som hört honom spela munspel med artister som Roffe Wikström, Björn Skifs och Eric Bibb för att

nämna några. På ett eller annat sätt har han varit aktiv i musikbranschen sedan 1970.

På albumet som innehåller 16 låtar har Björn plockat samman repertoaren från sitt arbete Tempelman Brothers Band, Grizzly och Peder af Ugglas.

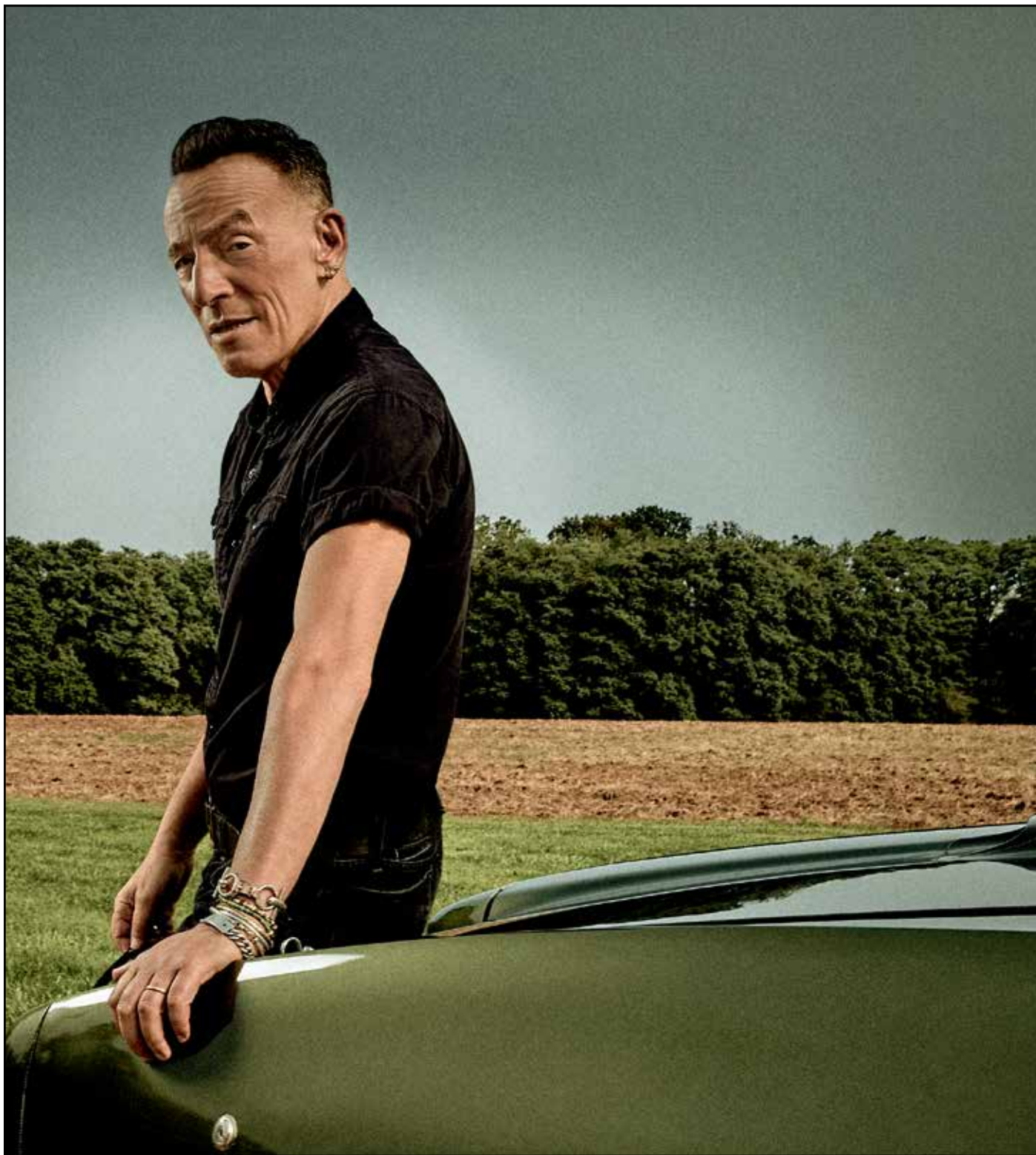
De inledande sju spåren är med Tempelman Brothers där bland andra Maz Lorentz finns med på piano. Tillbakalutad lätt släpig blues som är riktigt bra. Bra sväng med "Waitin in vain" som min personliga favorit. "A lover like you" kan heller inte förbises, det gäller även "Something out there".

Därefter följer tre låtar som kan härledas till tiden med Grizzly. Där den tredje, "Evil thinking" är den som fastnar. De avslutande

låtarna är från Peder af Ugglas projekt och där handlar det till största delen om covers på gamla bluesklassiker med undantag för "Over yonder" skriven av Björn Hamrin och Peder af Ugglas.

Bland de gamla klassikerna inleds med en stillsam och sorgsen version av Townes van Zandt's "Dying shoes". "Stones in my passway" av Robert Johnson och "Step it up and go" av Blind Boy Fuller tolkas också på ett ypperligt sätt. Albumet avslutas med en suggestiv version av Willie Dixons gamla "Wang dang doodle".

Spännande album som kan vara lätt att missa eftersom åtminstone inte jag hade koll på Björn Hamrin tidigare, men det problemet är avhjälp nu. (TB)



BBBB

Bruce Springsteen **Only the strong survive** (Columbia/Sony)

Jag är ett stort fan av Bruce Springsteen och hans musik, ändå var jag lite orolig inför första lyssningen på detta coveralbum. Varför? Jo, jag var ingen stor beundrare av "We shall overcome: the Seeger sessions" hans förra coveralbum. Ett helt ok album för all del, men för

mig var det ändå inte ett riktigt Springsteen-album. Jag saknade hans fantastiska låtskrivande och då hör det ändå till saken att jag gillar Pete Seegers musik.

Nu visade det sig snart att jag inte behövde vara allt för orolig. Nya "Only the strong survive" är ett mycket starkare album än Seeger-projektet. Och även om det inte är Springsteen som skrivit låtarna är det ett knippe fantastiska soullåtar han ger

sig på. In ledande titellåten är en perfekt start. Andra spåret "Soul days" är lika starkt och där gästas han även av Sam Moore. Lysande!

The Commodores 1980-talshit, "Nightshift" (hyllningen till Marvin Gaye), är min stora favorit på albumet, den är perfekt för Bruce Springsteen.

Men det är många låtar på skivan som skulle kunna få det epitet. "Do I love you (indeed I

do)" svänger också något alldeles fantastiskt. Hans röst kommer också till sin fulla rätt i "I wish it would rain" och "Don't play that song".

Det finns dock några låtar som passerar mig ganska obemärkt förbi men det kan jag leva med. Givetvis är albumet ett måste i samlingen, men det är inte ett av hans bästa i mitt tycke, men så är konkurrensen på den fronten lätt mördande. (TB)

BBB

Parker Gispert Golden Years

(Border)

"Golden years" är ett av många album som föddes under pandemin som lamslog världen. Albumet inleds med titellåten "Golden years" som är en rockig och medryckande låt med stor feel good-känsla. Så fortsätter det. Trots att han i några låtar skildrar den allt tuffare och mer ondskefulla värld vi lever så gör han det på ett tilltalande sätt inte minst i en låt som "Evil euphoria" som handlar om hur ondskan blir allt mer påtaglig när den hittar in i våra hem ofta ofilltrerad via Youtube eller andra liknande videokanaler och sociala medier.

Albumet behöver lite inlyssningstid men låtarna växer ganska omgående även om det finns några låtar som förblir ganska anonyma. "Golden years" är ett album som är värt lyssningstid. För mig är Parker Gispert en ny bekantskap som definitivt lockar till mer lyssning. "Golden years" är Parker Gisperts andra soloalbum, debuten "Sunlight tonight" släpptes 2018 och fick ett väl-förtjänt bra mottagande av kritiker och publik. Tidigare var han frontman i rockbandet The Whigs men efter att medlemmarna gick skilda vägar 2017 har han ägnat sig åt en solokarriär, som ständigt blir bättre. (TB)

BBB

Zac Brown Band The Comeback (Deluxe)

(Home Grown Music)

Zac Brown har länge varit en favorit med sin blandning av rock, country och folk. Lägg därtill ett fantastiskt band och en lika fantastisk röst, då har du en bra plattform att stå på. När Zac Brown sjunger känns det som om du verkligen kan lita på det han säger. Hur det egentligen är med den saken har jag ingen aning om, men en sådan röst och inlevelse gör musiken så mycket bättre.

Det är bekanta toner redan från de första takterna på "Wild Palomino", det är den gamle Zac Brown, den vars musik jag tog till mig.

Och? Nja, det var inte en självklarhet. De senaste åren har Zac Brown verkligen testat oss som gillat honom och hans musik som den lät när han slog igenom. Jag kan förstå att han vill testa något nytt och ge sig på nya stilar och

göra dans- och klubbmusik. han fick säkert en och annan ny fan genom det, men tappade den stora delen av sina gamla trogna fans. Många av dem var verkligen verbala både i tal och skrift om vad de tyckte om den "nye" Zac Brown. Personligen behövde jag inte många minuter på mig för att inse att det inte var min grej.

Så jag lämnade Zac Brown därhän. Förra året gjorde han en ok comeback till sina rötter med "The comeback", då missade jag albumet helt. Nu är han tillbaka med en deluxe-version av det albumet, och nu är jag på tåget igen.

Det är gott om gäster på albumet, på inledande "Wild Palomino" gästas bandet av Cody Johnson och resultatet är en av albumets bästa låtar. I countrydoftande "Out in the

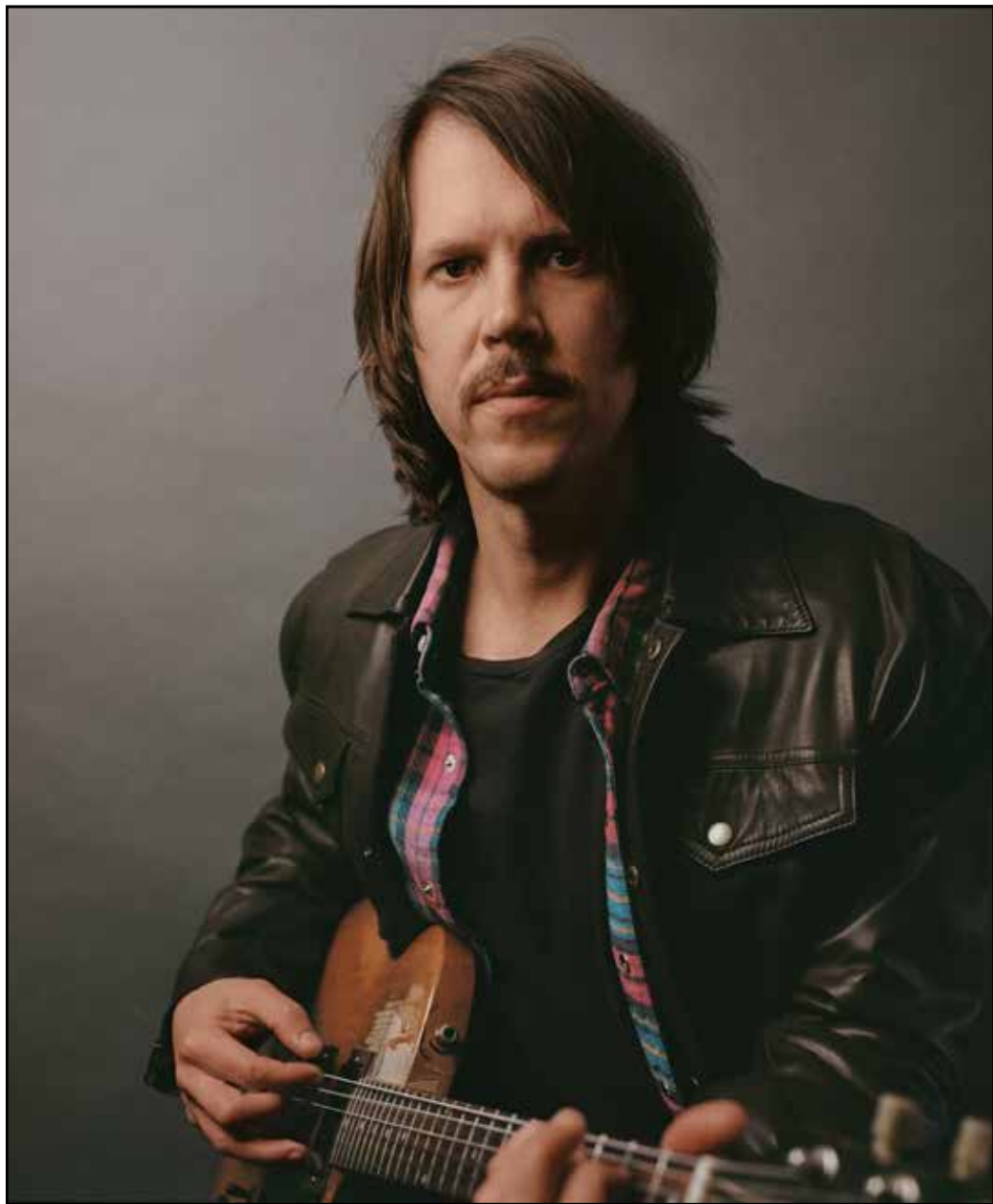
middle" är det Blake Shelton som gästar, klockrent. Ingrid Andress dyker upp på albumets tredje låt, balladen "Any day now". Normalt är jag inte särskilt svag för ballader, och än mer sällan countryballader, men detta är en riktigt bra låt.

"Love and sunsets" med James Taylor har sin styrka i det akustiska gitarrspelet och stämsången samt det faktum att det är en bra låt. Lugna "Stubborn pride" är en av de bästa låtarna på albumet, skriven tillsammans med Ben Simonetti och Marcus King. Den senare gästar också på låten tillsammans med Jamey Johnson. På deluxe-versionen finns låten med i två versioner varav en utan Jamey Johnson. Personligen föredrar jag den med Jamey Johnson.

Sex av låtarna finns med i två versioner och jag vill nog påstå att genomgående är låtarna med gäster bättre.

Av övriga låtar är "Slow burn" min stora favorit. "The comeback" och "Paradise lost on me" är också starka låtar. Helheten då? Det hade lätt gå att rensa bort alla dubletter samt ytterligare någon låt nu blev det inte så. Det gör också att albumet känns splittrat lite som att dra ihop en gryta på veckans rester framåt söndagen.

En helt ok anrättning, men lite för många inslag. Sedan kan man ju fundera på om detta album är skapat för att vinna tillbaka lite fans, och inkomster, för att sedan återvända till klubbscenen. Eller om det är så att Zac Brown verkligen vänt tillbaka till sina rötter. (TB)



Parker Gispert. Foto: Alyse Gafkjen

BBBB

First Aid Kit

Palomino

(Columbia/Sony)

Klara och Johanna Söderberg har alltid haft sin styrka i stämsången och förmågan att skriva fantastiska låtar i america-genren. Det är inte mycket som har förändrats, förutom att låtarna är lite poppigare men den fantastiska stämsången och de starka låtarna finns kvar, och känns till och med bättre än tidigare.

Det är så otroligt snyggt och lättillgängligt samtidigt så välarbetat och avancerat. Inledande "Out of my head" drar lite på tonerna i introet, men sedan rullar det igång. Redan då vet jag att detta kommer att bli bra. Så vackert, så oemotståndligt.

Albumet känns gladare och öppnare än föregångarna. Det kan givetvis bero på vart systerarna befinner sig i livet, hur det är med det har jag ingen aning om, men visst känns albumet gladare än duons tidigare album.

Även om albumet känns poppigare än vad First Aid Kit gjort tidigare så finns fortfarande countryn och americanan kvar, inte minst i "Turning onto you" och "The last one". Det rullar på. Skulle kanske ha varit en fullpoängare, men till det behöver jag ha lite mer tid på mig att lyssna men femman är definitivt inte långt borta. (TB)

BBB B

Courtney Hale Revia

Growing pains

(Courtney Hale Revia)

Courtney Hale Revia har en sammetslen och vacker röst som smeker ut hennes texter. Redan några takter in i inledande "One way out" är jag fast. Låten handlar om tanken att lämna platsen där man är född och uppvuxen och söka sig bort, men flytten, eller flykten, blir aldrig av. Lite som ett löfte till sig själv, ok, jag stannar en stund till, men i morgon... Låten har en något vemodig underton, men är ändå förtrollande vacker.

Courtney berättar från hjärtat och det känns äkta rakt igenom. Sedan är det så fantastiskt snyggt gjort. Låtarna känns som små fristående, väl berättade episoder och en spännande serie från den amerikanska mellanvästern.

Det finns ett knippe vackra och sköna låtar som "Growing pains", "They poisoned the well" och "Coffee beans (the Logon Café



First Aid Kit. Foto: firstaidkitband.com

song)", men det är egentligen fel att plocka ut några få låtar. Styrkan i albumet ligger i helheten. Courtney avslutar albumet med en liveversion från 7 Oaks Event Garden av låten "Bloom where you are" som är skriven av hennes far James T. Hale. (TB)

BBB

Wayward Sons

Score settled

(Frontiers Music)

Förra året släppte Wayward Sons albumet "Even up the

score", nu är bandet tillbaka med en sjuspårs ep som fått namnet "Score settled". Epn inleds med tre låtar som spelades in för förra årets album, men som i slutändan inte fick plats. Anledningen till det kan man bara spekulera i men det känns åtminstone som om bandet kom på att låten "Can't take it anymore" borde ha varit med på "Even up the score". Det är en klockren rocklåt som kommer att hamna på många rocklistor framöver. "Standby

heart" och "Totally screwed" är också riktigt bra och borde kanske även de fått plats på förra årets album, men man kan också vända på det och inse att dessa låtar gör epn väl värd en investering. (TB)

BB

Simple Minds

Direction of the heart

(BMG)

Simple Minds har levererat många magiska stunder både live och på skiva. Under 1980-



talet var de ett av de allra bästa brittiska banden. Allt ifrån tidiga "Lovesong" till låtar som "Don't you (forget about me)", "New gold dream (81/82/83/84)" och "Someone somewhere (in summertime)", ja, listan kan göras hur lång som helst.

Hur har bandet stått sig? "Who killed the truth?" har lite vibbar från det glada 1980-talet och "Solstice kiss" andas lite "Belfast child" men så mycket roligare än så blir det inte, tyvärr. Jag hade hoppats på det, men ett par bra låtar är bättre än inget. (TB)

BBB

Brave Rival **Life's machine**

(Self released)

Debutalbum från ett relativt nytt brittiskt band som rör sig hemvant inom bluesrocken. Det märks att bandets medlemmar är uppvuxna med band som Fleetwood Mac, Heart och Thunder.

Musiken är tung och gitarristen Ed Clarke matar på med det ena självklara riffet efter det andra. Det framför en riktigt stabil grund från trummisen Donna Peters och basisten Billy Dedman. Lägg därtill två fantastiska sångerskor i Lindsey Bonnick och Chloe Josephine så har du ett bra grundrecept.

Det finns gott om bra låtar på albumet. Mina personliga favoriter är "Heart attack", "Guilty love", blytung "Run and hide" och "What's your name again". Men man får heller inte missa låtar som smäktande "Long time coming" där bandet får sånghjälp av The Bravian Choir.

Brave Rival var en helt ny bekantskap för mig när jag fick detta album i handen. Kanske inte så konstigt då det är deras riktiga albumdebut. Det finns dock ett livealbum från 2020, men jag föreslår att du börjar med denna skiva, det är rätt väg in till att upptäcka Brave Rival från sin bästa sida. (TB)

BBB

Durham County Poets **Out of the woods**

(Self released)

Öppningsspåret "Working on it" svänger utöver det vanliga. Det märks tydligt att det handlar om gamla ringrävar som verkligen kan sitt hantverk.

Bandet har skapat en fix mix av r&b, soul och blues med ett stänk av rock. Allt detta kryddat med en fantastisk blåssektion. Sångaren Kevin Harvey har en röst som är perfekt för denna musik och man tror verkligen på allt han sjunger. Andra spåret, "Together in the groove" är lika bra som starten.

"Love's got a hold on me" är en mer långsam och vacker kärleksförklaring som går direkt in i hjärtat.

Det finns ytterligare några starka låtar på albumet som dock tappar tempo och groove mot slutet. Men det är inga dåliga låtar, det är bara det att de inte når upp till albumets bästa. (TB)

BBB

49 Winchester **Fortune favors the bold**

(New West Records)

Ta det bästa från den gamla outlaw-countryn, krydda det med lite americana och modern country med låtskrivare som kan konsten att få in en bra story på tre minuter. Då har du 49 Winchester. "Russell County line" är en låt som är stöpt i formen enligt ovan och smått förödande vacker.

Lite rockigare toner blir det i "All I need" som är ett av albumets starkaste spår. Dit kan också räknas näst sista låten "Neon". Även avslutningen "Last call" svänger skönt och det är lätt att förstå att detta band har en stor skara följare när det är dags för spelning. De kan sitt hantverk. Är det något jag ändå ska gnälla lite på så är det kanske att det blir lite för mycket tillbakalutat emellanåt. Albumet tappar i intensitet de lugnare låtarna. Det hade gärna fått varit lite mer stänk på de låtarna. (TB)

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.



Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-



Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-



Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) amalrecords.se
150:-



Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin
(Nacksving) 072-562 15 11
199:-



Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-



Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-



Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 073-055 78 27
150:-



Magnolia/Kometen: Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) 073-055 78 27
60:-



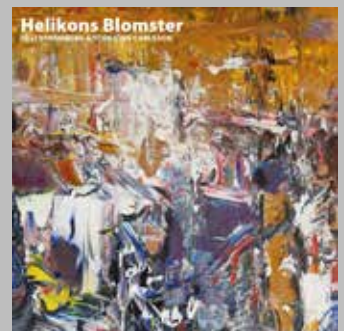
Göran Samuelsson: Tupilak
(Fergus) goransamuelsson.se
250:-



Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 076-805 13 56
229:-



Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) lisalystam.se
250:-



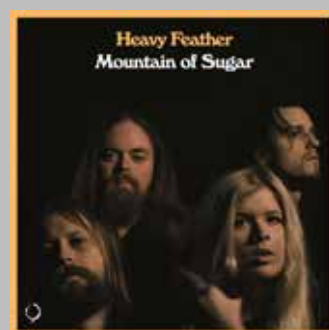
Olli Strömberg/Torbjörn Carlsson: Helikons blomster
(Memoria) 070-518 88 99
200:-



Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) sienaroot.com
230:-



Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) ginza.se
239:-



Heavy Feather: Mountain of sugar
(The Sign Rec) hotstuff.se
189:-



Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) hotstuff.se
239:-

December

Uriah Heep

Fre 02: Göteborgs konserthus, Göteborg

Stage Dolls + Return

Lör 03: Sentrum Scene, Oslo

Kim Wilde

Sön 04: Trädgårn, Göteborg

Mån 05: Rockefeller, Oslo

Fre 09: Nöjesfabriken, Karlst

Heartbeat

Ons 07: Musikens Hus, Göteborg

Torsson

Fre 09: Musikens Hus, Göteborg

Caroline af Ugglas

+ A Hard Road

Lör 10: Orangeriet, Borås

The Generals

Lör 10: Nöjesfabriken, Karlstad

No Fear Tattoo Rhythm

N' Blues Rebude

Lör 10: Mellanbron, Åmål

Otto Junior & Tobias Ruud

+ Mojo Station

Lör 03: Bastionen, Uddevalla

Jimmy Carr

Sön 11: Sentrum Scene, Oslo

Lera Lynn

Sön 11: John Dee, Oslo

In Flames

Sön 11: Spektrum, Oslo

John Norum Group

Ons 14: Pustervik, Göteborg

Torbjörn Risager & Black Tornado

Tor 15: Pustervik, Göteborg

Jack Vreeswijk & Ångmaskinen

Tor 15: Folkets Hus, Uddevalla

Adolphson & Falk

Tor 15: Stora teatern, Göteborg

Bo Kaspers Orkester

Tor 15: CCC, Karlstad

Tad Robinson

+ T-Bear & The Dukes

Fre 16: Musikens Hus, Göteborg

Slowgold

Lör 17: Stora teatern, Göteborg

Roffe Wikström

+ Freddie Nyström Band

Lör 17: Musikens Hus, Göteborg

Sweet Little Angels & Johanna Hjort

Ons 28: Folkets Hus, Vänersborg

Januari

Bluestone

+ Black Cat Bones

+ Dafgård & Tommy Trumma

Tor 05: Musikens Hus, Göteborg

Eva & The B's

Ons 11: Musikens Hus, Göteborg

Randy Newman

Lör 21: Sentrum Scene, Oslo

Pontus Snibbs Wreck of Blues

+ Mr Bo

Lör 21: Bastionen, Uddevalla

Les Big Bird

Lör 28: Pustervik, Göteborg

Februari

Manowar

Fre 03: Partille Arena, Göteborg

Sabatón

Sön 05: Kulturbolaget, Uddevalla

Mån 06: Folkets Park, Arvika

10cc

Tis 07: Lorensberg, Göteborg

Ons 08: Lorensberg, Göteborg

Tor 09: Konserthuset, Jönköping

The Holmen Brothers Band

Ons 08: Musikens Hus, Göteborg

Marion Ravn

Lör 11: Brygga Kultursal, Halden

Blue Note Society

Ons 22: Musikens Hus, Göteborg

Nestor

Fre 24: Nöjesfabriken, Karlstad

KnockOut Greg & The

Scandinavian Blues Flames

+ Molle Molin Band

Lör 25: Bastionen, Uddevalla

Dirty Honey

Sön 26: Pustervik, Göteborg

Mån 27: John Dee, Oslo

First Aid Kit

Mån 27: Sentrum Scene, Oslo

Tis 28: Sentrum Scene, Oslo

Mars

First Aid Kit

Ons 01: Scandinavium, Göteborg

Jesse Malin

Fre 03: John Dee, Oslo

Frazey Ford

Lör 04: Alma Löv, Ö:a Ämtervik

Sön 05: John Dee, Oslo

Thilini Band

Ons 08: Musikens Hus, Göteborg

Samantha Fish

Fre 17: John Dee, Oslo

Eva & The Playboys

Lör 18: Bastionen, Uddevalla

Smokie

Lör 18: Folkets Hus, Trollhättan

Blackberry Smoke

Lör 18: Rockefeller, Oslo

Courtney Marie Andrews

Ons 22: Rockefeller, Oslo

Bluesverket

Ons 22: Musikens Hus, Göteborg

Courtney Marie Andrews

Tor 23: Pustervik, Göteborg

Hammerfall

Lör 25: Nöjesfabriken, Karlstad

April

I Can Tell

Ons 05: Musikens Hus, Göteborg

Joe Satriani

Lör 01: Spektrum, Oslo

Mike & The Moonpies

Fre 14: Krösset, Oslo

Ebba Forsberg & Ångmaskinen

Ons 19: Scalateatern, Karlstad

Blue Confessions

Ons 19: Musikens Hus, Göteborg

Tommy Nilsson

Fre 21: Stadskyrkan, Åmål

Joe Bonamassa

Tis 25: Partille Arena, Göteborg

Halloween + Hammerfall

Lör 29: Partille Arena, Göteborg

Maj

Tygers of Pan Tang

Lör 13: Backstage Bar, Trollhättan

Steve Hackett

Tis 16: Sentrum Scene, Oslo

Camel

Tor 18: Sentrum Scene, Oslo

Yes

Mån 29: Sentrum Scene, Oslo

Juni

Sweden Rock Festival

07-10: Sölvesborg

Bon Iver

Lör 10: Dalhalla, Rättvik

Bruce Springsteen

& The E Street Band

Lör 24: Ullevi, Göteborg

Mån 26: Ullevi, Göteborg

Ons 28: Ullevi, Göteborg

Juli

Åmåls Bluesfest

06-09: Åmål

Coldplay

Lör 08: Ullevi, Göteborg

Sön 09: Ullevi, Göteborg

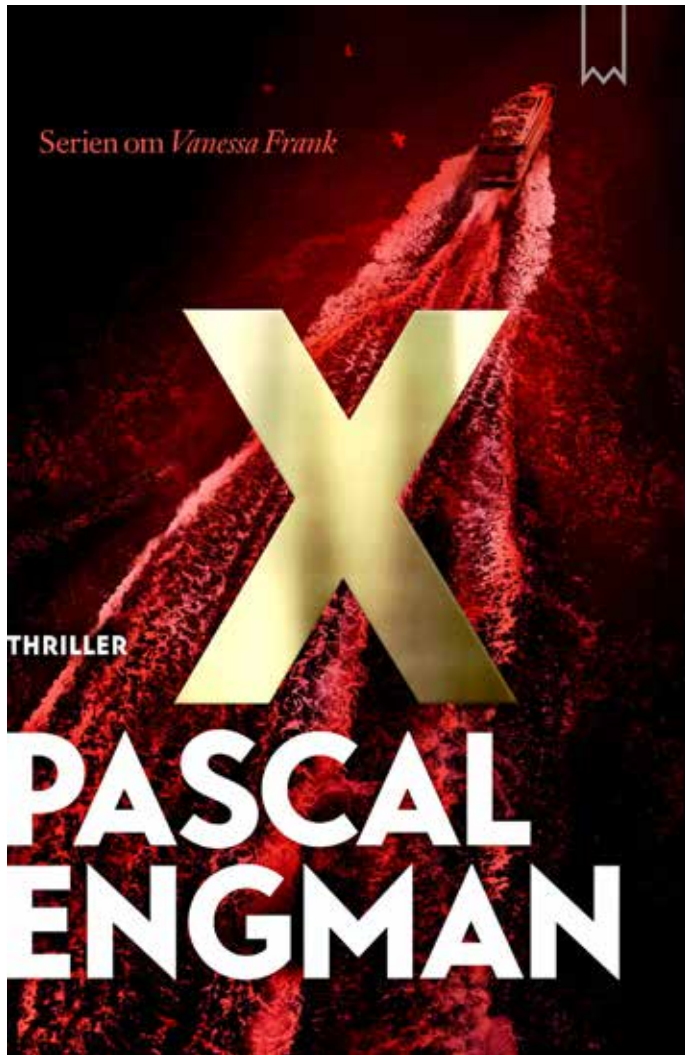
Tis 11: Ullevi, Göteborg

Ons 12: Ullevi, Göteborg

September

Luke Combs

Lör 30: Spektrum, Oslo



Pascal Engman

X
(Bookmark Förlag)

Pascal Engman är trygg som författare. Han har hittat sin nisch som är deckare, och gör det riktigt bra. Han har ett fint språk, drar in läsaren i berättelsen på ett bra sätt. Även i denna bok, som är den femte i ordningen, följer vi med polisen Vanessa Frank.

I denna bok befinner vi oss när den första matchen i fotbolls-VM i Qatar spelas. Vanessa har slutat som polis. Hennes tidigare chef lyckas övertala henne att komma tillbaka.

De hamnar i ett mord på Josephine Worge, som tidigare varit gift med den kände fotbollsspelaren Alexander Berg. Genom en tidigare kollega får Vanessa insyn i matchfixningar.

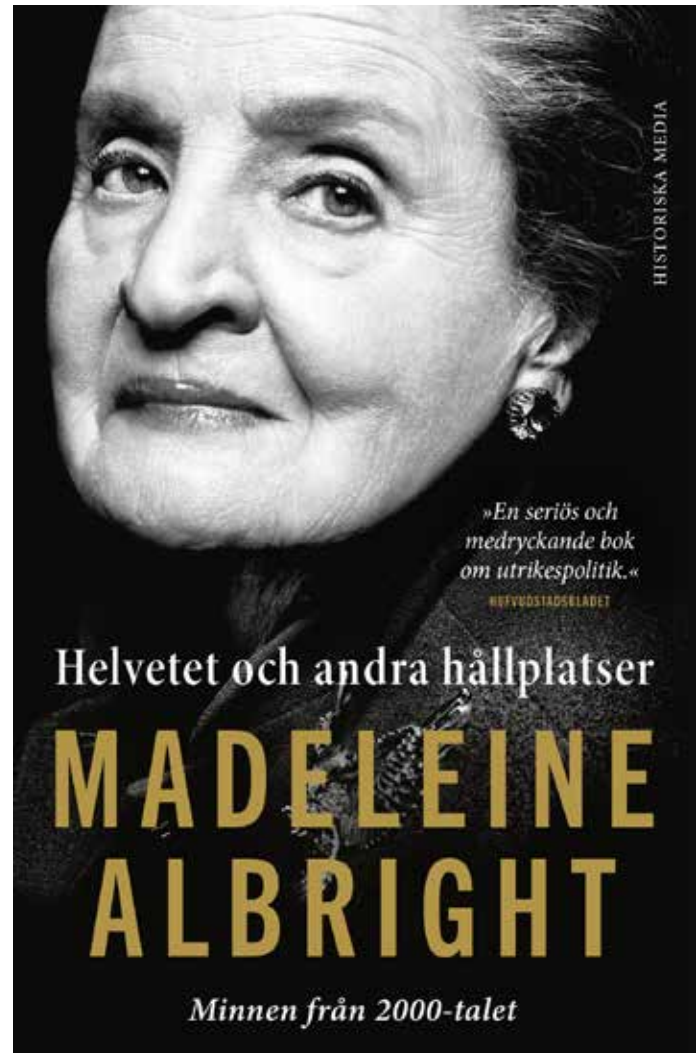
Hur det slutar? Ja, köp boken. Det är en rätt så rejäl tegelsten (som alltid när det gäller Pascal Engman) Men så har han också gjort en rejäl research, och boken känns inte på något sätt för tung. Tvärtom. Välskrivet



som vanligt. (MO)

Delia Owens
Där kräftorna sjunger
(Forum)

Denna bok har jämförts med "Stekta gröna tomater", men jag tycker nog definitivt att den står på egna ben. Boken handlar om Kya Clark som bor ensam i en stad vid North Carolinas kust.



I den lilla byn går hon under namnet Träskflickan och det har under en lång tid spridits elaka rykten om henne. En quarterback hittas död i våtmarken och denna händelse gör att hon blir misstänkt för mordet. Sedan får man lära känna Kya. Snart visar det sig vem hon är, och det är inte riktigt vad de flesta tror.

Läs denna bok, den är oerhört välskriven och med sitt bildliga språk dras läsaren in i berättelsen, och de flesta med mig har nog svårt att lägga ifrån sig boken. Den är oerhört lättläst, utan att för den skull bli trivial. I USA var detta den mest säljande boken under 2019. (MO)

Madeleine Albright
Helvetet och andra hållplatser
(Historiska media)

Jag är väldigt svag för memoarer och biografier. Var och en av de författare jag läser har sin egen stil i att berätta om sitt liv och alla händelser och före detta utrikesministern Madeleine Albright är inget undantag.

I denna bok av Albright (det är

inte den första) berättar hon om sin långa karriär vid makten och en hel del om sina möten med olika makthavare i olika länder. Jag slås hela tiden av tanken om att hon har ett lättläst språk som gör den lätt att ta till sig.

Boken är trots sitt innehåll riktigt underhållande bok om hennes skildring av alla år vid makten. Hon slår ett slag för att kvinnor bör hjälpa varandra. Därav titeln "Helvetet och andra hållplatser." (Det finns en särskild plats i helvetet för kvinnor som inte hjälper varandra.) Innehållet på 405 sidor kunde kanske ha kortats ned eftersom det stundvis blir lite för detaljerat. För den som är insatt i den amerikanska politiken och alla dess svängningar kanske den innehållsrika texten är underhållande och ger läsaren spännande fakta. För mig som den genomsnittliga läsaren blir denna textmassa alltför innehållsrik och jag börjar skumma igenom texten. Men det är en petitesse i sammanhanget för boken är riktigt bra. (MO)



Stranger things

(Netflix)

Denna serie måste bara nämnas. Jag tokgillar den! Man märker att man befinner sig på 1980-talet och jag får lite tillbakablickar på "Goonies" och sökandet efter den gömda skatten. Man följer i denna serie de unga kompisarna med Eleven i spetsen.

I allra första säsongen handlar det mest om försvinnandet av en pojke och hur man sedan finner honom. Serien har en hel del övernaturliga inslag, men det passar väl in i hela serien.

Serien har fått massor av välförjänta priser och sällan har väl en comeback av Winona Ryder känns mer rätt. De yngre skådespelarna har också prisats. Och ni har väl hört Kate Bush "Running up that hill" en del? Det kan man tacka Stranger things för eftersom man spelar den frenetiskt sista säsongen. (MO)

Försvinnandet – Lörenskog

(Netflix)

Denna miniserie handlar om en verklig händelse i Norge där hustrun (Anne-Elisabeth Hagen) till en miljardär försvinner.

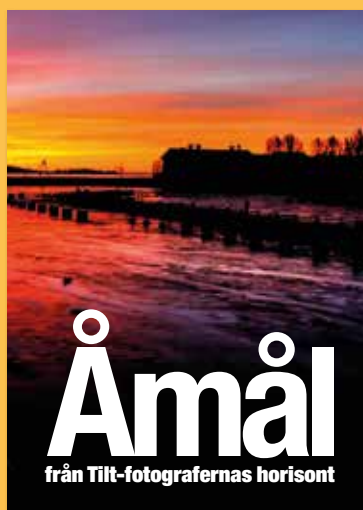
Hon försvinner spårlöst i oktober 2018 och har ännu inte återfunnits. Serien börjar när hennes man, miljardären Tom Hagen, kommer hem från sitt arbete och hittar ett hotbrev i parets hem. I detta brev står att Anne-Elisabeth har kidnappats och att hon skulle komma hem igen bara man betalar 9 miljoner euro i lösensumma. Man får heller inte kontakta polisen. Trots att Anne-Elisabeth fördes bort i oktober 2018 blev det inte känt för allmänheten förrän i januari 2019. Maken Tom blev misstänkt för mord eller försök till mord. Han nekar till alla anklagelser, och under serien får man följa polisens arbete. De hamnar hela tiden på villospår. Trots att man undersöker alla spår så lyckas man inte lösa kidnappningen, och i juni 2019 ändrar man fallet från kidnappning till mord. På en presskonferens i augusti samma år framförde familjens advokat att kidnapparna kontaktat familjen och att man tror att hon var i livet. Polisen har däremot inte ändrat sig, man anser fortfarande att man utreder ett mord. Försvinnandet är än i denna dag inte löst. Serien är riktigt bra fastän det i sista avsnittet inte presenteras någon lösning på detta fall, även om seriens skapare serverar tittaren några olika lösningar som polisen inte utrett. Netflix har inte annonserat om det kommer någon lösning på en fortsättning av denna serie, och eftersom fallet fortfarande inte har någon lösning, så förefaller det osannolikt att det kommer en andra säsong. Jag ser däremot fram emot att se seriens skådespelare i andra roller, då de gör sina roller både bra och trovärdiga. (MO)



Aktuella böcker



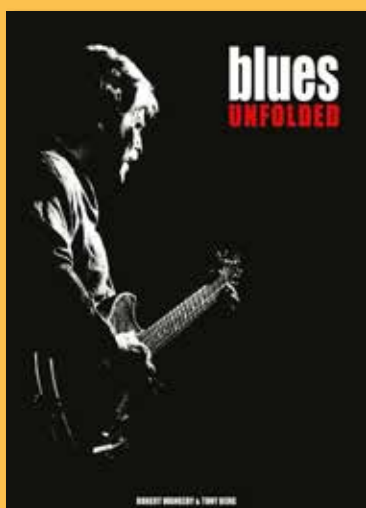
ÅG 250:-



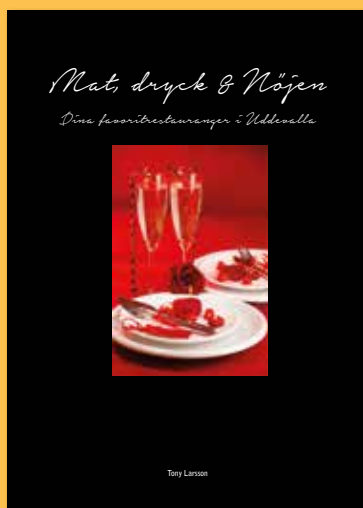
ÅG/ÅB 300:-



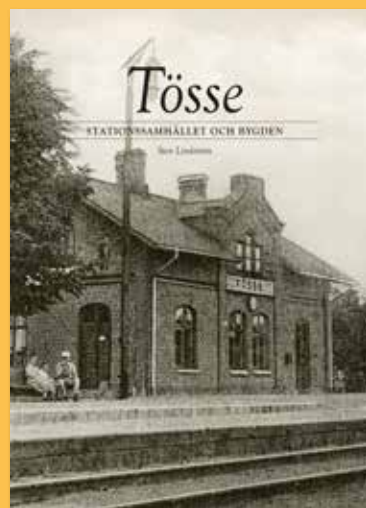
ÅG/ÅB 300:-



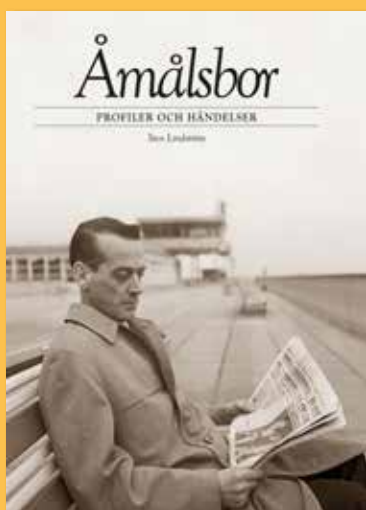
ÅG 250:-



ÅG 395:-



ÅG/ÅB 400:-



ÅG/ÅK 300:-



ÅG 300:-



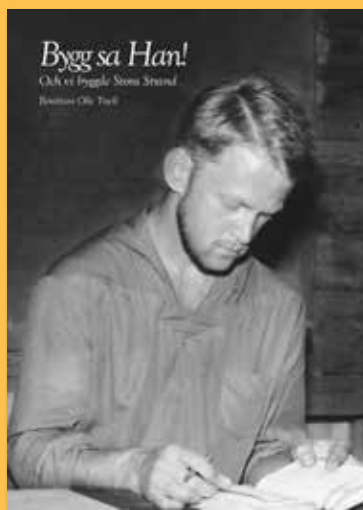
ÅG/ÅB 300:-

ÅG: Åmåls Grafiska, ÅB: Åmåls Bokhandel, ÅK: Åmåls kommun

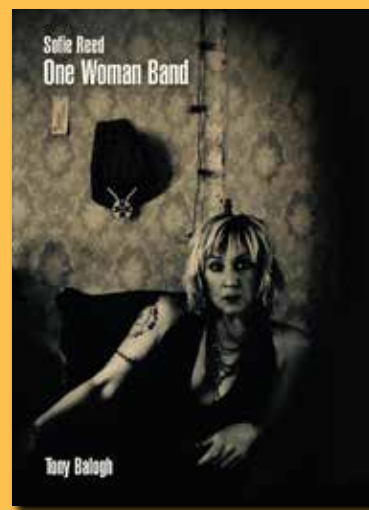
Aktuella böcker



ÅB 300:-



ÅG 350:-



ÅG/ÅBF 300:-



ÅB 400:-



Release 2023



ÅG 300:-



ÅG 300:-



AK 350:-



ÅG/IFV 300:-

ÅBF: Åmåls Bluesförening, AK: Anders Kadhammar, IFV: IF Viken

Göran Karlsson är en man som många Åmålsbor känner till. Många kanske inte känner till hela namnet utan känner honom som Göran på Konsum eller Coop-Göran efter att han tillbringat sina arbetsår på Domus som idag är Coop. Göran har flera spännande intressen. I förra numret presenterade Göran lite spännande och roliga bilder ur sitt fantastiska bildarkiv. Denna gång från julskyltningen på Domus 1973.



Göran Karlsson. Foto: Berth Carlsson

Dessa bilder på Domus julskyltning är tagna julen 1973. Julbestyren i varuhuset för mig som dekoratör började en bit in i november och höll på fram till skyltsöndagen. Förutom att hänga upp julpynt i butiken så skulle fönstren skyltas. Först tömdes fönstren på gamla skyltningen. Därefter kläddes skyltfönstergolvet i som regel rött tyg. Fönstren skyltades sedan i olika teman. För henne och honom, till hushållet, radio och

tv och leksaker för att nämna några. Då på 70-talet hade nästan varje butik ett skyltfönster som gjordes extra fint till skyltsöndagen för att locka folk att köpa sina julklappar just där. Kameran jag använde var min Pentax Spotmatic med den lilla fina vidvinkeln Lydith 30mm från Meyer Görlitz. Jag tog en bild på varje fönster. Onödigt att slösa med dyr film.

Göran Karlsson



Första fönstret börjar med godsaker från livsmedelsavdelningen. Konfektyrer från Nordchoklad samt nötter och glögg. Plastgranar finns att köpa för 16:25 eller 65 kronor. Liten eller stor modell. Vikens Adventskalender kommer sedan. Varje dag skrevs vinnande nummer upp på tavlan. Mannen kollar om han är en av de lyckliga vinnarna hitintills. Precis före pelaren visas Hugin Dammsugare som fanns i färgerna vitt, rött eller grönt och kostade 395 kronor.



Bilden är tagen i korsningen Hjeltegatan - Kungsgatan. Mittemot varuhuset Domus ligger varuhuset EPA.



Jag minns att jag var väldigt nöjd med radio och tv fönstret. Texten "Hela familjens julklapp" och de röda banden med rosett runt tv-apparaterna var trevligt tyckte jag. Låneköp var ett förmånligt sätt att delbetala tv:n. En 26 tum Luma färg-tv med trådlös fjärrkontroll kostade 4 375 kronor. Varuhuset hade stängt för dagen när jag tog bilderna och det är Willy Johansson som handlar något av Linnea Andersson medan Waldy Skoog håller på att packa ihop sin kassa. Lägga märke till myntåtergivarna som gav kunderna växelmynt tillbaka.



Här är det julklappar till henne. Morgonrockar, nattlinnen samt olika presentförpackningar. Jordbrukskassan låg mitt emot Domus och speglar sig i fönstret.



Drömjulklapparna till honom. Biltillbehör, rakapparater, väskor, tröjor, skjortor och presentförpackningar med dofta gott. Här har jag målat lite rekvisita med guld vilket jag tyckte var otroligt originellt. I fönstret bredvid är det presenttextil som visas upp.



I sista fönstret är det leksaker och sport som gäller. Fönstret är ganska stort och kräver många prylar för att fylla upp det hela. Här hittar man pulkor, sportprylar och allehanda leksaker. Varje vara i skyltfönstren hade en prislapp. Att trycka alla dessa prislappar var ett drygt jobb bara det.



I första fönstret är det julklappar till hushållet. Allt från frysskåp till elvisp-set. I andra fönstret är det ljusstakar och julpynt. Lägg märke till de silverfärgade vedklabbarna som jag använt som rekvisita.

UR ARKIVET/HENRY STAKE

Henry Stake var Åmåls förste riktiga pressfotograf, och han var ung när han startade. Han föddes 1932, köpte sin första kamera som 13-åring och då började han också bygga upp det bildarkiv varav merparten idag finns i Åmåls kommuns arkiv. När han skänkte sitt arkiv till kommunen innehöll det över 100 000 bilder.

Han fick sin första bild publicerad i Provinstidningen Dalsland 1950, det var en bild från en hemmamatch för IF Viken i division II mot IK Brage. Under ett antal år frilansade han som fotograf åt olika tidningar samtidigt som han jobbade på Åmåls Färg- och Kemikalieaffär. Men ganska snart startade han en egen fotobutik och resten är historia. Framöver kommer vi i varje nummer presentera några bilder från Henry Stakes alla reportage.



Henry Stake. Foto: Tony Berg

När isen på Vätern släppte på våren 1962 blåste stora mängder in i Åmålsviken och bildade stora isberg vid stränderna inne i viken.

Överst motstående sida: Dalbo Bil AB tog över lokaler och försäljningen av Volvo på Vänersborgsvägen efter Bröderna Ullström. 1968 sponsrade företaget Dalslands lucia och tärnor, givetvis krävdes PR-bilder

som Henry Stake levererade. Då handlade det mest om Volvo Amazon och Volvo 140, dåtidens storsäljare samt Åmåls lucia och hennes tärnor.

Nedre bilden motstående sida: 1959 föll det mycket snö i Åmål. Bilden är från Kyrkogatan där en bil i stort sett försvinner under snön. På motsatt sida gatan fanns både klädbutik, charkuteri och fiskhandlare.









Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.







En av många tillfälliga
parkeringar under
Skördefesten på Värmlands
Näs sommaren 2022.



TOPDRONE
Terje Olsen Photography





Forsbacka golfbana fotad
9 november 2022. Som
synes en riktigt fin och
solig höstdag.



TOPDRONE
Terje Olsen Photography



Blue Chain Vänersborg

Hemsida: bluechain.se

Facebook: [Blue Chain Vänersborg](#)

Blue Heart Halmstad

Hemsida: blueheartblues.com

Facebook: [Blue Heart Bluesförening](#)

Cookin' i Borås Rock & Blues

Hemsida: cookin-boras.se

E-post: info@cookin-boras.se

Artistbokning: bokning@cookin-boras.se

Facebook: [Cookinblues](#) Instagram: [Cookinblues](#)

Dusty Road Blues Tidaholm

Hemsida: dustyroadblues.se

Facebook: [Dusty Road Blues Tidaholm](#)

Föreningen Jazz & Blues Kungsbacka

Hemsida: jazzobluess.se

Facebook: [Föreningen Jazz och Blues i Kungsbacka](#)

Göteborgs Bluesförening

Hemsida: gbgblues.se

Facebook: [Göteborgs Bluesförening](#)

Uddevalla Bluesförening

Hemsida: uddevallablues.se

Bokningar: christer.bassman@hotmail.se

Biljettbokning: 072-524 36 75

Facebook: [Uddevalla Bluesvänner](#)

Åmåls Bluesförening

Hemsida: bluesfest.net E-post: info@bluesfest.net

Facebook: [Åmåls Blues Förening](#)

Instagram: [amalsbluesfest](#)

Heartbeat

7 december 2022

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

Caroline af Ugglas + A Hard Road

10 december 2022

Orangeriet, Borås

Entré: Icke medlem: 250:-, medlem: 200:-,
studerande eller ungdom under 26 år: 100:-

Cookin' i Borås Rock & Blues

Otto Junior & Tobias Ruud + Mojo Station

10 december 2022

Bastionen, Uddevalla

Entré: 200:- förbokning

Uddevalla Bluesförening

Tad Robinson + T-Bear & the Dukes

16 december 2022

Musikens Hus, Göteborg

Entré: 350 kr, 300 kr för medlemmar

Göteborgs Bluesförening

Roffe Wikström + Freddie Nyström Band

17 december 2022

Musikens Hus, Göteborg

Entré: 350 kr, 300 kr för medlemmar

Göteborgs Bluesförening

Bluestone + Black Cat Bones samt Dafgård & Tommy Trumma

5 januari 2023

Musikens Hus, Göteborg

Entré: Tba

Göteborgs Bluesförening

Eva & the B's

11 januari 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

Pontus Snibbs Wreck of Blues + Mr Bo (solo)

21 januari 2023

Bastionen, Uddevalla

Entré: 200:- förbokning

Uddevalla Bluesförening

SGB Sten G Band

25 januari 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

The Holmen Brothers Band

8 februari 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

Blue Note Society

22 februari 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

KnockOut Greg & The Scandinavian Blues Flames + Molle Molin Band

25 februari 2023

Bastionen, Uddevalla

Entré: 200:- förbokning

Uddevalla Bluesförening

Thilini Band

8 mars 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

Eva & The Playboys + tba

18 mars 2023

Bastionen, Uddevalla

Entré: 200:- förbokning

Uddevalla Bluesförening

Bluesverket

22 mars 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

I Can Tell

5 april 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

Blue Confessions

19 april 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

Tolf Nygus Copa Bluesband

24 april 2023

Hängmattan, Musikens Hus, Göteborg

Entré: Fri

Göteborgs Bluesförening

Åmåls Bluesfest

6-9 juli 2023

Slidin' Slim / Mike Fall Duo

Blueass Blues Band / Geir Westby Band m fl

Förköp: ticketmaster.se

Åmåls Bluesförening

New flavor!

New moistness!

New golden color!

NEW BETTY CROCKER

Lemon Custard Angel!



The delicate tang of lemon! The rich moistness of custard!
The high lightness of 13-egg angel food!

Men love it! Children love it! You'll love it! Our brand-new Lemon Custard Angel Food Cake Mix! A beautiful new color—sunshine gold! A distinctive new flavor—lemon custard! This glorious cake is as high, light, and tender as our regular angel food, and every bit as easy to make. You don't add a thing but water! It's the prettiest cake you ever baked—and the best-tasting!

**"I guarantee a perfect angel food cake—homemade-perfect
—cake . . . after cake . . . after cake!"**

Betty Crocker



RECIPE: Yes, every mix we make for you is guaranteed to come out perfect, or send the box top to Betty Crocker, Box 200, Minneapolis, Minn., and General Mills will send your money back.

ALL THINGS NICE



STONE ROSES
SALLY CINNAMON

1987

Only those who dare... truly live



For the name of the authorized Ferrari dealer nearest you, call these numbers toll-free:
(800)477-4700 or, in Illinois, (800)322-4400, in Alaska and Hawaii, (800)477-0890.

Ferrari

there's so much
going on in
NBC BIG COLOR TV
...every night!



No matter what day of the week your new Color TV set arrives, tune it in and start enjoying NBC Big Color. There's lots of it . . . *every night!*

Night after night on NBC, you can see great shows like Alcoa-Goodyear Playhouse, the new Walter Winchell Show, Robert Montgomery Presents, Dinah Shore's once-a-month Chevy Show, Kraft Television Theater, The Perry Como Show, Noah's Ark, Bob Hope's Chevy Show, and Lux Video Theater . . . all in Color! And most weekday *afternoons*, NBC Matinee Theater brings you a live, full-hour, Big Color play.

More Big Color news! This Saturday night, the Esther Williams Aqua Spectacular. October 5, Dinah Shore's first full-hour Chevy Show.

October 15, William Wyler's production of Somerset Maugham's gripping drama, "The Letter," on Producers' Showcase. And, on October 28, Mary Martin stars in "Born Yesterday" on the Hallmark Hall of Fame.

That's just October. Between now and Christmas, there'll be a dazzling succession of Big Color shows on NBC. You can see them all in black-and-white, of course. But why wait till Christmas for Color? You could be enjoying so many NBC programs so much more . . . *right now.*

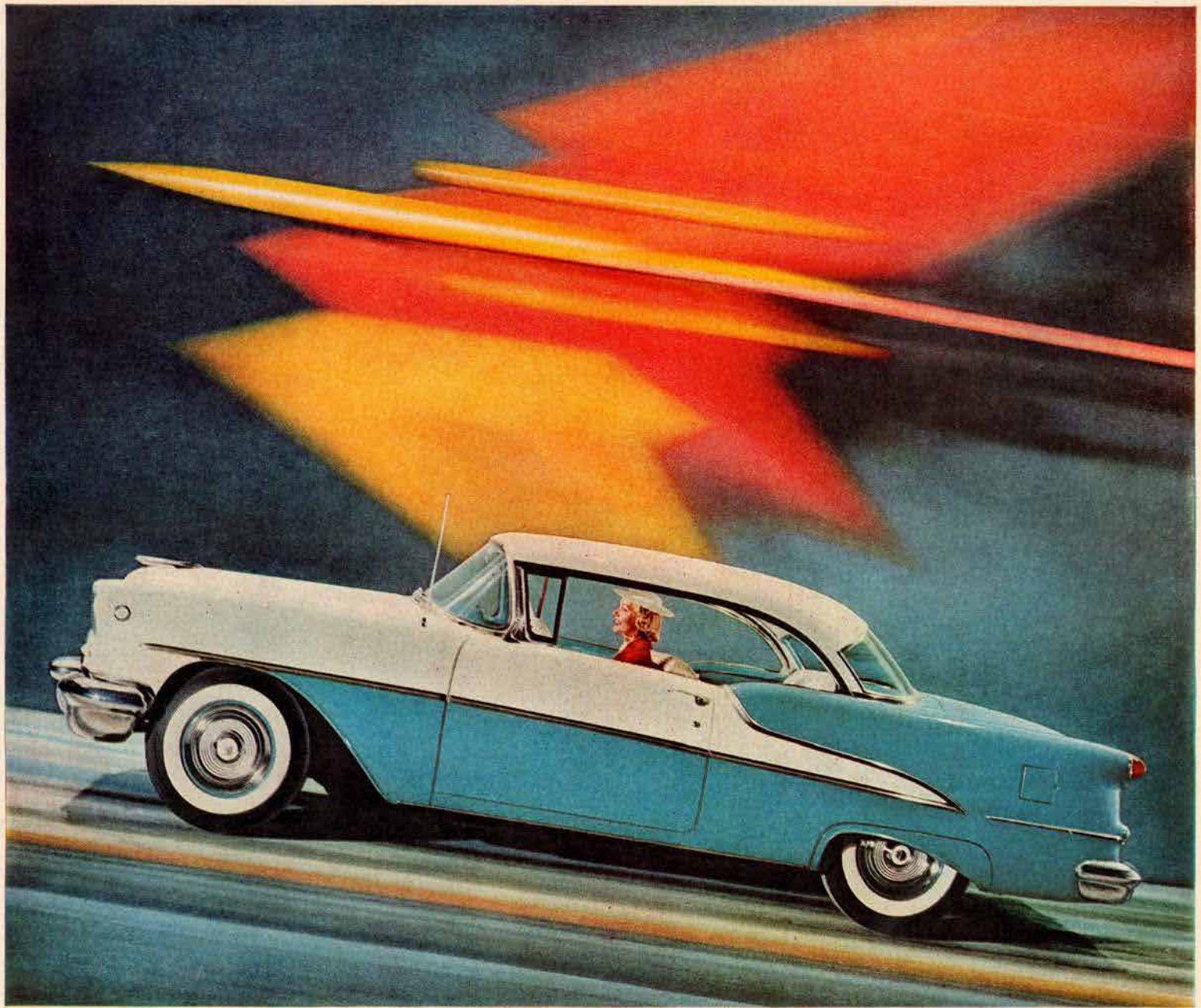
Exciting things are happening
every night on

NBC



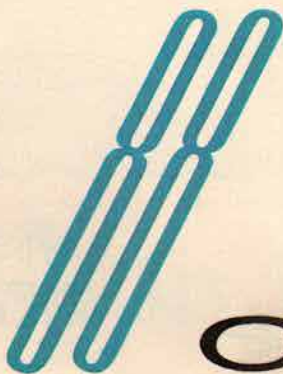
TELEVISION

a service of 



SUPER '58' HOLIDAY COUPE, A GENERAL MOTORS VALUE.

Express yourself...
with *Flying Colors!*



OLDSMOBILE

Excitement rides with you . . . *when you ride a "Rocket" Oldsmobile!* For here is a car more active than your imagination . . . free and fleet and vibrantly alive in every wonderful way! For taking off or taking a curve, for smooth stopping and easy steering, for easing through traffic or breezing along—you'll find that Oldsmobile is different . . . *dramatically different!* And the brilliant beauty is something you can't miss . . . up close or 'way down the road. That's Oldsmobile's exclusive "flying color" flair . . . the "Go-Ahead" look that matches the "Rocket's" go-ahead spirit! See your dealer for a demonstration. Get out of the ordinary . . . get into an OLDS!



COMING SOON AT Firestone



HERE is a preview of some of the postwar products which will soon be on sale at Firestone dealer stores and Firestone stores throughout the United States. In fact, a limited number of some items are already in stock in a few localities and more are coming as quickly as materials can be obtained.

Firestone dealer stores and Firestone stores are among the first retail outlets in America to give you new postwar models of products you have been waiting for. Yes, they are really new — not merely prewar models. And they are extra quality products which uphold the Firestone tradition of Best Today — Still Better Tomorrow.

Listen to the Voice of Firestone every Monday evening over N. B. C. network.

Copyright, 1945, The Firestone Tire & Rubber Co.

Firestone provides a full line of tires and tubes for all types of vehicles and for aircraft, Life Protector safety tubes for passenger cars.

Firestone electrical products include: refrigerators, home freezers, sweepers, ranges, waffle irons, mixers, toasters, washers, roasters, radios, heaters, fans, and other useful items.

Firestone Air Chief Radios will soon be available in console, table, portable and automobile models.

Hand and power mowers, outboard motors and bicycles will soon be on sale at Firestone.



World's lightest-weight heavy-duty cleaner!

It's the new ELECTROLUX®
Cleaner . . . and it's only

\$77⁵⁰

as little as \$5.00 per month

So powerful, it gets lint, thread and deep-down dirt with ease, yet you can lift it or "swivel" it with a finger! It seals the dirt automatically in a quick-out throw-away bag! Like magic, two tools clean your whole home!

**SOLD ONLY ON
HOME
DEMONSTRATION
BY YOUR FRIENDLY
ELECTROLUX MAN**

For a free home demonstration by your bonded Electrolux man, phone your nearest Electrolux authorized branch or write the address below nearest you. Fully guaranteed.

**ELECTROLUX
CORPORATION**

500 Fifth Ave., New York 36, N.Y.
417 Montgomery Street,
San Francisco 4, California



Touch no dirt! Breathe no dirt! See no dirt!

**only the
Electrolux**

CLEANER HAS THE AUTOMATIC SELF-SEALING DISPOSABLE BAG

Made by the makers of Electrolux, America's largest-selling cleaner

© ELECTROLUX CORPORATION

"The styling coup of '73"

When we introduced the Hornet Hatchback this fall, Car & Driver Magazine called it "The styling coup of '73."

And along with sportscar styling, you get room to travel in; 23 cubic feet of cargo space with the back seat folded down.

Now we've added something else. An optional Levi's interior. The look of jeans,

copper buttons, orange stitching...even a Levi's tab.

So if you want the style, the performance, the room, the Levi's interior and the American Motors Buyer Protection Plan, get a Hornet Hatchback at your AMC dealer, where he'll give you a good deal and a good deal more.



Buckle up for safety.

AMERICAN MOTORS BUYER PROTECTION PLAN

1. A simple, strong guarantee, just 101 words!

When you buy a new 1973 car from an American Motors dealer, American Motors Corporation guarantees to you that, except for tires, it will pay for the repair or replacement of any part it supplies that is defective in material or workmanship. This guarantee is good for 12 months from the date the car is first used or 12,000 miles, whichever comes first. All we require is that the car be properly maintained and cared for under normal use and service in the fifty United States or Canada, and that guaranteed repairs or replacement be made by an American Motors dealer.

2. A free loaner car from almost every one of our dealers if guaranteed repairs take overnight.

3. Special Trip Interruption Protection.

4. And a toll free hot line to AMC Headquarters.

AMC  **Hornet**

We back them better because we build them better.

To get more sparkle from your morning break...

*Nothing **does it**
like Seven-Up!*



Copyright 1955 by The Seven-Up Company

Watch "Soldiers of
Fortune"!

For exciting adventure,
see this 7-Up TV show
every week.

Here's "the greatest" for 10:15 A.M.

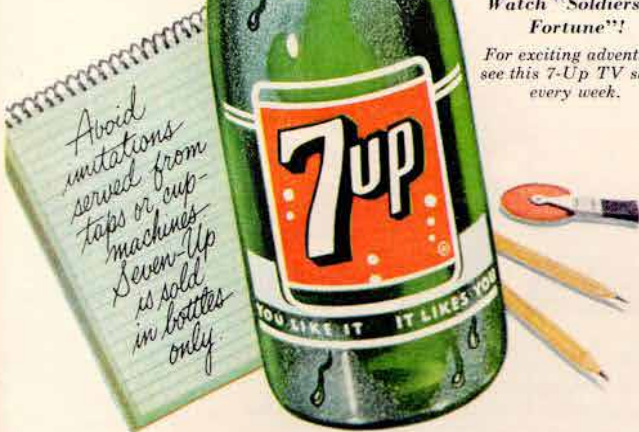
— the **cool, clean taste** you like, and the quick,
refreshing lift you deserve. Try it.

Tomorrow, when it's *morning-break* time, have a bottle of 7-Up. We bet
you like it better.

Notice how *fast* 7-Up gives you new "get up and go" (actually in from
2 to 6 minutes!). That's because, along with its other special ingredients,
7-Up has just the *right* amount of pure, natural, energy-giving sugar.

Enjoy your morning break *more* with 7-Up! For a real *thirst-quencher*;
for a *cool, clean taste*; for a quick, *refreshing lift* . . . Nothing does it
like Seven-Up!

You like it...it likes you!



Moodestysplace

Maria Olsen Photography



www.moodestysplace.com



Baretta Magazine nummer 19 kommer 28 februari 2023

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebookside eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i november.



tony@tonyberg.com